

Mózes I. könyve

Tartalom

1.rész	11.rész	21.rész	31.rész	41.rész
2.rész	12.rész	22.rész	32.rész	42.rész
3.rész	13.rész	23.rész	33.rész	43.rész
4.rész	14.rész	24.rész	34.rész	44.rész
5.rész	15.rész	25.rész	35.rész	45.rész
6.rész	16.rész	26.rész	36.rész	46.rész
7.rész	17.rész	27.rész	37.rész	47.rész
8.rész	18.rész	28.rész	38.rész	48.rész
9.rész	19.rész	29.rész	39.rész	49.rész
10.rész	20.rész	30.rész	40.rész	50.rész

1. rész

1. Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.
2. A föld pedig kietlen és puszta vala, és setétség vala a mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek felett.
3. És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság.
4. És látá Isten, hogy jó a világosság; és elválasztá Isten a világosságot a setétségtől.
5. És nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, első nap.
6. És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a mely elválaszsa a vizeket a vizektől.
7. Teremté tehát Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy lőn.
8. És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn este, és lőn reggel, második nap.
9. És monda Isten: Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre, hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn.
10. És nevezé Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó.
11. Azután monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn.
12. Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.
13. És lőn este és lőn reggel, harmadik nap.
14. És monda Isten: Legyenek világító testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappalt az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknék.
15. És legyenek világítókul az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre. És úgy lőn.
16. Teremté tehát Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjjel; és a csillagokat.
17. És helyezteté Isten azokat az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre;
18. És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és elválaszszák a világosságot a setétségtől. És látá Isten, hogy jó.
19. És lőn este és lőn reggel, negyedik nap.
20. És monda Isten: Pezsdüljenek a vizek élő állatok nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az ég mennyezetének színén.

21. És teremté Isten a nagy vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat, a melyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemök szerint, és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint. És látá Isten, hogy jó.

22. És megáldá azokat Isten, mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.

23. És lőn este és lőn reggel, ötödik nap.

24. Azután monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi vadakat nemök szerint. És úgy lőn.

25. Teremté tehát Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó.

26. És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.

27. Teremté tehát az Isten az embert az ő képre, Isten képre teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté őket.

28. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.

29. És monda Isten: Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.

30. A föld minden vadainak pedig, és az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a zöld fűveket adom eledelül. És úgy lőn.

31. És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn este és lőn reggel, hatodik nap.

2. rész

1. És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden serege.

2. Mikor pedig elvégeze Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala.

3. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.

4. Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr Isten a földet és az eget teremté,

5. Még semmiféle mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki a földet művelje;

6. Azonban pára szállott vala fel a földről, és megnedvesíté a föld egész színét.

7. És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és leheltet vala az ő orrába életnek leheltét. Így lőn az ember élő lélekké.

8. És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert, a kit formált vala.

9. És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját.

10. Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala.

11. Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely megkerüli Havilah egész földét, a hol az arany terem.

12. És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdellium és az Onix-kő.
13. A második folyóvíz neve pedig Gihon; ez az, a mely megkerüli az egész Khús földét.
14. És a harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes.
15. És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.
16. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél.
17. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.
18. És monda az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítő társat, hozzá illőt.
19. És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve.
20. És nevet ada az ember minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem talált vala.
21. Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot az emberre, és ez elaluvék. Akkor kivőn egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét.
22. És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonygyá, és vivé az emberhez.
23. És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett.
24. Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.
25. Valának pedig mindketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.

3.rész

1. A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?
2. És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk;
3. De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.
4. És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg;
5. Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.
6. És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztá azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék.
7. És megnyilatkozának mindkettőjöknek szemei s észrevehék, hogy mezítelenek; figefa levelet aggatának azért össze, és körülköttököt csinálának magoknak.
8. És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hívős alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között.
9. Szólitá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy?
10. És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtezem.
11. És monda Ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?
12. És monda az ember: Az asszony, a kit mellém adtál vala, ő ada nékem arról a fáról, úgy evém.

13. És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig monda: A kígyó ámtott el engem, úgy evém.

14. És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed minden napjaiban.

15. És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.

16. Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szűlsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad.

17. Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban.

18. Töviset és bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét.

19. Orczád veritékével egyed a te kenyeredet, míglén visszatérsz a földre, mert abból vétettél: mert por vagy te s ismét porrá leszel.

20. Nevezte vala pedig Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőnek.

21. És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket.

22. És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen:

23. Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, a melyből vétett vala.

24. És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

4.rész

1. Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szűli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól.

2. És ismét szűlé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel juhok pásztora lőn, Kain pedig földművelő.

3. Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből.

4. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinté az Úr Ábelre és az ő ajándékára.

5. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinté, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté.

6. És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet?

7. Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágódása; de te uralkodjál rajta.

8. És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megölé őt.

9. És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiaának?

10. Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiaának vére kiált én hozzám a földről.

11. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiaának vérét, a te kezedből.

12. Mikor a földet műveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.

13. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám.

14. Ímé elűzöl engem ma e földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet.

15. És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megölénde Kaint, hétszerte megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Kaint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál.
16. És elméne Kain az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől keletre.
17. És ismeré Kain az ő feleségét, az pedig fogada méhében, és szülé Hánókhót. És építe várost, és nevezé azt az ő fiának nevéől Hánókhnak.
18. És lett Hánókhnak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt: Mekhujáel pedig nemzé Methusáelt, és Methusáel nemzé Lámekhet.
19. Lámekh pedig vett magának két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak neve Czilla.
20. És szülé Háda Jábált. Ez volt atyjok a sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak.
21. Az ő atyjafiának pedig Jubál vala neve: ez volt atyja minden lantosnak és síposnak.
22. Czilla pedig szülé Tubálkaint, mindenféle réz- és vasszerszámok kovácsolóját: és Tubálkain hugát, Nahamát.
23. Akkor monda Lámekh az ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok szómra, Lámekh feleségei, halljátok beszédem: embert öltem, mert megsebzett; ifjat öltem, mert megütött.
24. Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekhéért.
25. Ádám pedig ismét ismeré az ő feleségét, és az szülé néki fiat, és nevezé annak nevét Séthnek: mert adott úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel helyett, kit megöle Kain.
26. Séthnek is született fia, és nevezé annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét.

5.rész

1. Ez az Ádám nemzetségének könyve. A mely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt.
2. Férfiúvá és asszonyná teremté őket, és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak, a mely napon teremtetének.
3. Élt vala pedig Ádám száz harmincz esztendő, és nemze fiat az ő képeré és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek.
4. És telének Ádám napjai, minekutánna Séthet nemzette, nyolczszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat.
5. És lőn Ádám egész életének ideje kilencszáz harmincz esztendő; és meghala.
6. Éle pedig Séth száz öt esztendő, és nemzé Énóst.
7. És éle Séth, minekutánna Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze fiakat és leányokat.
8. És lőn Séth egész életének ideje kilencszáz tizenkét esztendő; és meghala.
9. Éle pedig Énós kilenczven esztendő, és nemzé Kénánt.
10. És éle Énós, minekutánna Kénánt nemzette, nyolczszáz tizenöt esztendeig, és nemze fiakat és leányokat.
11. És lőn Énós egész életének ideje kilencszáz öt esztendő; és meghala.
12. Éle pedig Kénán hetven esztendő, és nemzé Mahalálélt.
13. És éle Kénán, minekutánna Mahalálélt nemzette, nyolczszáz negyven esztendeig; és nemze fiakat és leányokat.
14. És lőn Kénán egész életének ideje kilencszáz tíz esztendő; és meghala.
15. Éle pedig Mahalálél hatvanöt esztendő, és nemzé Járedet.
16. És éle Mahalálél, minekutánna Járedet nemzette, nyolczszáz harmincz esztendeig, és nemze fiakat és leányokat.

17. És lőn Mahalálél egész életének ideje nyolczszáz kilenczvenöt esztendő; és meghala.
18. Éle pedig Járed száz hatvankét esztendőt, és nemzé Énókhot.
19. És éle Járed, minekutánna Énókhot nemzette, nyolczszáz esztendőt; és nemze fiakat és leányokat.
20. És lőn Járed egész életének ideje kilenczszáz hatvankét esztendő; és meghala.
21. Éle pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Methuséláht.
22. És járt Énókh az Istennel, minekutánna Methuséláht nemzette, háromszáz esztendeig; és nemze fiakat és leányokat.
23. És lőn Énókh egész életének ideje háromszáz hatvanöt esztendő.
24. És mivel Énókh Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé.
25. Éle pedig Methusélah száz nyolczvanhét esztendőt és nemzé Lámekhet.
26. És éle Methusélah, minekutánna Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és nemze fiakat és leányokat.
27. És lőn Methusélah egész életének ideje kilenczszáz hatvankilencz esztendő; és meghala.
28. Éle pedig Lámekh száz nyolczvankét esztendőt, és nemze fiat.
29. És nevezé azt Noénak, mondván: Ez vígasztal meg minket munkálkodásunkban s kezünk terhes fáradozásában e földön, melyet megátkozott az Úr.
30. És éle Lámekh, minekutánna Noét nemzette, ötszáz kilenczvenöt esztendőt; és nemze fiakat és leányokat.
31. És lőn Lámekh egész életének ideje hétszázhetvenhét esztendő; és meghala.
32. És mikor Noé ötszáz esztendőös volt, nemzé Noé Sémét, Khámot és Jáfetet.

6.rész

1. Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének a föld színén, és leányaik születének.
2. És láták az Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és vevének magoknak feleségeket mind azok közül, kiket megkedvelnek vala.
3. És monda az Úr: Ne maradjon az én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen életének ideje száz húsz esztendő.
4. Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai bémenének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.
5. És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.
6. Megbáná azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódék az ő szívében.
7. És monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.
8. De Noé kegyelmet találá az Úr előtt.
9. Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé.
10. És nemze Noé három fiat: Sémét, Khámot és Jáfetet.
11. A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld erőszakoskodással.
12. Tekinte azért Isten a földre, és ímé meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útát a földön.
13. Monda azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előtttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általok: és ímé elvesztem őket a földdel egybe.

14. Csinálj magadnak bárkát gófer fából, rekesztékeket csinálj a bárkában, és szurkozod meg belől és kívül szurokkal.

15. Ekképen csináld pedig azt: A bárka hossza háromszáz sing legyen, a szélessége ötven sing, és a magassága harmincz sing.

16. Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hagyd azt felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csináld; alsó, közép, és harmad padlásúvá csináld azt.

17. Én pedig ímé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a földön van, elvész.

18. De te veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és a te fiaidnak feleségei teveled.

19. És minden élőbből, s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be a bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek és nőstények legyenek.

20. A madarak közül az ő nemök szerint, a barmok közül az ő nemök szerint és a földnek minden csúszó-mászó állatai közül az ő nemök szerint; mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben maradjanak.

21. Te pedig szerezz magadnak mindenféle eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz, hogy neked is, azoknak is legyen eledelül.

22. És úgy cselekedék Noé; a mint parancsolta vala néki Isten, mindent akképen cselekedék.

7.rész

1. Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.

2. Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt, hímet és nőstényét.

3. Az égi madaraktól is hetet-hetet, hímet és nőstényét, hogy magvok maradjon az egész föld színén.

4. Mert hét nap múlva esőt bocsátok a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a föld színéről minden állatot, melyet teremtettem.

5. Cselekedék azért Noé mind a szerint, a mint az Úr néki megparancsolta vala.

6. Noé pedig hatszáz esztendő s vala, mikor az özönvíz volt a földön.

7. Beméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei ő vele a bárkába, az özönvíz elől.

8. A tiszta barmok közül, és a tisztátalan barmok közül, a madarak közül, és minden földön csúszó-mászó állat közül,

9. Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: a mint Isten megparancsolta vala Noénak.

10. Lőn pedig hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre.

11. Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornáit megnyilatkozának.

12. És esék az eső a földre negyven nap és negyven éjjel.

13. Ugyanezen a napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet, Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három felesége velök együtt a bárkába.

14. Ők, és minden vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúsz-mász a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat az ő neme szerint, minden madár, minden szárnyas állat.

15. Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden testből, melyben élő lélek vala.

16. A melyek pedig bemenének, hím és nőtény méne be minden testből, a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezára utána az ajtót.
17. Mikor az özönvíz negyven napig volt a földön, annyira nevedének a vizek, hogy felveheték a bárkát, és az felemelkedék a földről.
18. A vizek pedig áradának és egyre nevedének a földön, és a bárka jár vala a víz színén.
19. Azután a vizek felette igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb hegyek is mind elborítottának, melyek az egész ég alatt valának.
20. Tizenöt sanggal nevedének a vizek feljebb, minekutánna a hegyek elborítottak vala.
21. És oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad, és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és minden ember.
22. Mindaz, a minek orrában élő lélek lehellete vala, a szárazon valók közül mind meghala.
23. És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és az égi madárig; mindenek eltöröltetének a földről; és csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a bárkában.
24. És erőt vevének a vizek a földön, száz ötven napig.

8.rész

1. Megemlékezék pedig az Isten Noéről, és minden vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek megapadának.
2. És bezámulának a mélység forrásai s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből.
3. És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és száz ötven nap mulva megfogyatkoznak a vizek.
4. A bárka pedig a hetedik hónapban, a hónap tizenhetedik napján, megfeneklett az Ararát hegyén.
5. A vizek pedig folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó első napján meglátszának a hegyek csúcsai.
6. És lőn negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet csinált vala.
7. És kibocsátá a hollót, és az elrepült, meg visszazállt, míg a vizek a földről felszáradának.
8. Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon elfogytak-e a vizek a föld színéről.
9. De a galamb nem találá lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő pedig kezét kinyujtá, megfogá, és bévevé azt magához a bárkába.
10. És várakozék még másik hét napig, és ismét kibocsátá a galambot a bárkából.
11. És megjöve ő hozzá a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a földről.
12. És ismét várakozék még másik hét napig, és kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá vissza.
13. És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az első hónap első napján, felszáradának a vizek a földről, és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé megszikkadt a földnek színe.
14. A második hónapban pedig, a hónap huszonhetedik napján megszáradá a föld.
15. És szóla az Isten Noénak, mondván:
16. Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és a te fiaid feleségei te veled.
17. Minden vadat, mely veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy nyüzsgjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön.
18. Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége, és az ő fiainak feleségei ő vele.
19. Minden állat, minden csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint.

20. És oltárt építé Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal az oltáron.

21. És megérezé az Úr a kedves illatot, és monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem veszttem el mind az élő állatot, mint cselekedtem.

22. Ennekutánna míg a föld léssen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.

9.rész

1. Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt mondá nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.

2. És féljen és rettegjen tőletek a földnek minden állatja az égnek minden madara: minden a mi nyüzsög a földön, és a tengernek minden hala kezetekbe adatott;

3. Minden mozgó állat, a mely él legyen nektek eledelül; a mint a zöld fűvet, nektek adtam mindazokat.

4. Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek.

5. De a ti véreteket, a melyben van a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjafiától számon kérem az ember életét.

6. A ki ember-vért ont, annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga képére teremté az embert.

7. Ti pedig szaporodjatok és sokasodjatok, nyüzsögjétek a földön és sokasodjatok azon.

8. És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak, mondván:

9. Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek és a ti magvatokkal ti utánatok.

10. És minden élő állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a bárkából kijött, a földnek minden vadjáig.

11. Szövetséget kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz a földnek elvesztésére.

12. És monda az Isten: Ez a jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek közöttem és ti közöttetek, és minden élő állat között, mely ti veletek van:

13. Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe, s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között.

14. És léssen, hogy mikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben.

15. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek, és minden testből való élő állat között; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére.

16. Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten között és minden testből való élő állat között, mely a földön van.

17. És monda Isten Noénak: Ez ama szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és minden test között, mely a földön van.

18. Valának pedig Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atyja.

19. Ezek hárman a Noé fiai s ezektől népesedék meg az egész föld.

20. Noé pedig földművelő kezdé lenni, és szőlőt ültete.

21. És ivék a borból, s megrészegedek, és meztelenen vala sátra közepén.

22. Khám pedig, Kanaánnak atyja, meglátá az ő atyjának mezítelenségét, és hírül adá künnlevő két testvérének.

23. Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván, azt mindketten vállokra veték, és háttal menve takarák be

atyjok mezítelenségét; s arcczal hátra meg sem láták atyjok mezítelenségét.

24. Hogy felserkene Noé mámorából, és megtudá a mit vele az ő kisebbik fia cselekedett vala:

25. Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák szolgálja legyen atyjafiai közt.

26. Azután monda: Áldott az Úr, Sémnek Istene, néki legyen szolgálja Kanaán!

27. Terjessze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban; legyen néki szolgálja a Kanaán!

28. Éle pedig Noé az özönvíz után háromszáz ötven esztendeig.

29. És vala Noé egész életének ideje kilencszáz ötven esztendő; és meghala.

10.rész

1. Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és Jáfetnek nemzetsége; és fiaik születének az özönvíz után.

2. Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász.

3. A Gómer fiai pedig: Askhenáz, Rifáth, és Tógármah.

4. Jávánnak pedig fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim.

5. Ezekből váltak ki a szigetlakó népek az ő országaikban, mindenik a maga nyelve, családja és nemzetsége szerint.

6. Khámnak pedig fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán.

7. Khúsnak pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh, Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán.

8. Khús nemzé Nimródot is; ez kezde hatalmassá lenni a földön.

9. Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród.

10. Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád és Kálnéh a Sineár földén.

11. E földről ment aztán Assiriába, és építé Ninivét, Rekhoboth városát, és Kaláht.

12. És Reszent Ninivé között és Kaláh között: ez az a nagy város.

13. Miczráim pedig nemzé: Lúdimot, Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot.

14. Pathruszimot és Kaszlukhimot, a honnan a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot.

15. Kanaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet.

16. Jebuzeust, Emorreust, és Girgazeust.

17. Khiveust, Harkeust, és Szineust.

18. Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután elszéledének a Kananeusok nemzetségei.

19. Vala pedig a Kananeusok határa, Czídonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé menve Lésáig.

20. Ezek a Khám fiai családjak, nyelvök, földjök s nemzetségök szerint.

21. Sémnek is lettek gyermekei; a ki Héber minden fiainak atyja, Jáfetnek testvérbátyja vala.

22. Sém fiai: Élám, Assur, Arpaksád, Lúd és Arám.

23. Arámnak fiai pedig: Úcz, Húl, Gether és Más.

24. Arpaksád pedig nemzé Séláht, Séláh pedig Hébert.

25. Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld; testvérének pedig neve Joktán.

26. Joktán pedig nemzé Almodádot, Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhót.

27. Hadórámot, Úzált és Dikláth.

28. Obált, Abimáélt és Sébát.

29. Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind a Joktán fiai.

30. És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Séfárba menve a napkeleti hegyekig.

31. Ezek a Sém fiai családjak, nyelvök, földjök és nemzetségök szerint.

32. Ezek a Noé fiainak családjai az ő nemzetségeik szerint, az ő népeik között, és ezektől szaporodának el a népek a földön, az özönvíz után.

11.rész

1. Mind az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala.
2. És lőn mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének.
3. És mondának egymásnak: Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nekik a téglakő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt.
4. És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.
5. Az Úr pedig leszálla, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai.
6. És monda az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent, a mit elgondolnak magukban.
7. Nosza szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét.
8. És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnének építeni a várost.
9. Ezért nevezék annak nevét Babelnek; mert ott zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan széleszté el őket az Úr az egész földnek színére.
10. Ez a Sém nemzetsége: Sém száz esztendőös korában nemzé Arpaksádot, két esztendővel az özönvíz után.
11. És éle Sém, minekutánna nemzette Arpaksádot, ötszáz esztendeig és nemze fiaikat és leányokat.
12. Arpaksád pedig harminczöt esztendőös vala, és nemzé Séláht.
13. És éle Arpaksád, minekutánna nemzette Séláht, négyszáz három esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.
14. Séláh pedig harmincz esztendőös vala, és nemzé Hébert.
15. És éle Séláh, minekutánna nemzé Hébert, négyszáz három esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.
16. Héber pedig harmincznégy esztendőös vala és nemzé Péleget.
17. És éle Héber, minekutánna nemzé Péleget, négyszáz harmincz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.
18. Péleg pedig harmincz esztendőös vala, és nemzé Réut.
19. És éle Péleg, minekutánna nemzé Réut, kétszáz kilencz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.
20. Réu pedig harminczkét esztendőös vala, és nemzé Sérugot.
21. És éle Réu, minekutánna nemzé Sérugot, kétszáz hét esztendeig és nemze fiaikat és leányokat.
22. Sérug pedig harmincz esztendőös vala, és nemzé Nákhort.
23. És éle Sérug, minekutánna nemzé Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.
24. Nákhor pedig huszonkilencz esztendőös vala, és nemzé Thárét.
25. És éle Nákhor, minekutánna nemzé Thárét, száz tizenkilencz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat.
26. Tharé pedig hetven esztendőös vala, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt.
27. Ez a Tharé nemzetsége: Tharé nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt. Hárán pedig nemzé Lótót.
28. Meghala pedig Hárán, az ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén, Úr-Kaszdimban.
29. Ábrám pedig és Nákhor vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének neve Szárai; a Nákhor feleségének neve Milkah, Háránnak Milkah atyjának és Jiskáh atyjának leánya.
30. Szárai pedig magtalan vala; nem vala néki gyermeke.

31. És felvevé Tharé Ábrámot az ő fiát, és Lótot, Háránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból, hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának Háránig, és ott letelepedének.

32. Vala pedig Tharé kétszáz öt esztendő, és meghala Tharé Háránban.

12.rész

1. És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked.

2. És nagy nemzetté téslek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz.

3. És megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei.

4. És kiméne Ábrám, a mint az Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám pedig hetvenöt esztendő, mikor kiméne Háránból.

5. És felvevé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az ő atyjafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet szereztek vala, és a cselédek, a kikre Háránban tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére menjenek, és el is jutának a Kanaán földre.

6. És általméne Ábrám a földön mind Sikkem vidékéig, Móréh tölgyeséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön.

7. És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt építe ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki.

8. Onnan azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felüté sátorát: Béthel vala nyugatra, Hái pedig keletre, és ott oltárt építe az Úrnak, és segítségül hívá az Úr nevét.

9. És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé húzódván.

10. Azonban éhség lőn az országban, és Ábrám aláméne Égyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert nagy vala az éhség az országban.

11. És lőn mikor közel vala, hogy bemenjen Égyiptomba, monda feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú asszony vagy.

12. Azért mikor meglátnak téged az egyiptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem megölnek, téged pedig életben tartanak.

13. Mondd azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen dolgom miattad, s életben maradjak te éretted.

14. És lőn mikor Ábrám Égyiptomba érkezék, láták az egyiptomiak az asszonyt, hogy az nagyon szép.

15. Mikor megláták őt a Faraó főemberei, magasztalák a Faraó előtt és elvívék az asszonyt a Faraó udvarába.

16. És jól tőn érette Ábrámmal, és valának juhái, ökrei, szamarai, szolgái, szolgálói, nőstényszamarai és tevéi.

17. De megveré az Úr a Faraót és az ő házat nagy csapásokkal, Száraiért, Ábrám feleségéért.

18. Hívatá azért a Faraó Ábrámot és monda: Miért mívelted ezt velem? Miért nem mondtad meg énnékem, hogy ez néked feleséged?

19. Miért mondtad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségül. Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj el.

20. És parancsola felőle a Faraó némely embereknek, a kik elbocsáták őtet és az ő feleségét, és mindenét a mije vala.

13.rész

1. Feljöve azért Ábrám Égyiptomból, ő és az ő felesége, és mindene valamije vala, és Lót is ő vele, a déli tartományba.
2. Ábrám pedig igen gazdag vala barmokkal, ezüsttel és arannyal.
3. És méne helyről helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala az ő sátora, Béthel és Hái között.
4. Annak az oltárnak helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségül hívá ott Ábrám az Úrnak nevét.
5. Lótnak is pedig, a ki Ábrámmal jár vala, valának juhái, ökrei és sátorai.
6. És nem bírá meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak, mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt.
7. Versengés is támada az Ábrám barompásztorai között, és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és a Perizeusok is ott laknak vala akkor azon a földön.
8. Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés közöttem és közötted, se az én pásztoraim között és a te pásztoraid között: hiszen atyafiak vagyunk.
9. Avagy nincsen-e előtted mind az egész föld? Válj el kérlek, tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te jobbra menédesz, én balra térek.
10. Felemelé azért Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke bővizű föld; mert minekelőtte elvesztette volna az Úr Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint az Úr kertje, mint Égyiptom földje.
11. És választá Lót magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót kelet felé: és elválnak egymástól.
12. Ábrám lakozik vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig.
13. Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök valának az Úr előtt.
14. Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutánna elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre és nyugotra.
15. Mert mind az egész földet, a melyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre.
16. És olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora, hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te magod is megszámlálható lesz.
17. Kelj fel, járd be ez országot hosszában és szélében: mert néked adom azt.
18. Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne, és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van, és oltárt építe ott az Úrnak.

14.rész

1. Lón pedig Amrafelnek, Sineár királyának és Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek, Élám királyának, és Thidálnak, a Góim királyának napjaiban:
2. Hadat indítának ezek Bera, Sodoma királya ellen, Birsá, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Béláh, azaz Czoár királya ellen.
3. Mind ezek a Sziddim völgyében egyesülének; ez a Sóstenger.
4. Tizenkét esztendeig szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik esztendőben ellene támadtak vala.
5. A tizennegyedik esztendőben pedig eljöve Khédorlaomer, és a királyok, a kik ő vele valának, és megverék a Refeusokat Asztheroth Kárnajimban, és a Zuzeusokat Hámiban, és az Emeusokat Sáv-

Kirjáthajimban.

6. És a Horeusokat az ő hegyökön, a Seiren, egész Él-Páránig, mely a pusztá mellett van.

7. És megtérének s menének Hén Mispátba, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekíták egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak vala Háczaczon-Thámárban.

8. Kiméne tehát Sodoma királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének azokkal a Sziddim völgyében:

9. Khédorlaomerrel, Élám királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amráfellel, Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy király öt ellen.

10. A Siddim völgye pedig tele vala szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradtak pedig a hegységbe futának.

11. És elvívék Sodomának és Gomorának minden jószágát és minden eleségét; és elmenének.

12. Elvívék Lótot is az Ábrám atyjafiának fiát jószágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában lakik vala.

13. Eljőve pedig egy menekült és hírül hozá a héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrénak, Eskol atyjafiának és Áner atyjafiának tölgyesében, a kik meg Ábrámnak szövetségesei valának.

14. A mint meghallá Ábrám, hogy az ő atyjafia fogságba esett, felfegyverzé házában nevededett háromszáz tizennyolcz próbált legényét és üldözve nyomula Dánig.

15. És csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgálai, megveré őket, és úzé őket mind Hóbáig, a mely Damaskustól balra esik.

16. És visszahozá mind a jószágot; Lótot is, az ő atyjafiát jószágával egybe visszahozá, meg az asszonyokat és a népet.

17. Minekutánna pedig visszatért Khédorlaomernek és a vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ő elébe Sodomának királya a Sáve völgyébe, azaz a király völgyébe.

18. Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozá; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala.

19. És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld teremőjétől.

20. Áldott a Magasságos Isten, a ki kezedbe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből.

21. És monda Sodoma királya Ábrámnak: Add nékem a népet, a jószágot pedig vedd magadnak.

22. És monda Ábrám Sodoma királyának: Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a Magasságos Istenhez, ég és föld teremőjéhez:

23. Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem veszek el mindabból, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot.

24. Semmi egyebet, csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ők vegyék ki az ő részöket.

15.rész

1. E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhoz látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.

2. És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer?

3. És monda Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgálzülöttje lesz az én örökösöm.

4. És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékból

származik, az lesz a te örökösöd.

5. És kivivé őt, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod; - és monda nékie: Így léssen a te magod.

6. És hitt az Úrnak és tulajdoníttaték az őnéki igazságul.

7. És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedül.

8. És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt?

9. És felele néki: Hozz nékem egy három esztendőös üszőt, egy három esztendőös kecskét, és egy három esztendőös kost, egy gerliczét és egy galambfiat.

10. Elhozá azért mind ezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé.

11. És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat.

12. És lőn naplementekor, mély álom lepé meg Ábrámot, és ímé rémülés és nagy setétség szálla ő reá.

13. És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig.

14. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutánna kijőnek nagy gazdagsággal.

15. Te pedig elmégy a te atyáidhoz békességgel, eltemettettel jó vénségben.

16. Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be.

17. És mikor a nap leméne és setétség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes fáklya, mely általmegy vala a húsdarabok között.

18. E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Égyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvizig.

19. A Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat.

20. A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat.

21. Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girgazeusokat, és a Jebuzeusokat.

16.rész

1. És Szárai, az Ábrám felesége nem szüle néki; de vala néki egy Égyiptomból való szolgálója, kinek neve Hágár vala.

2. Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek: kérlek, menj be az én szolgálóhoz, talán az által megépülök; és engede Ábrám a Szárai szavának.

3. Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Égyiptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül.

4. És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében; ez pedig a mint látta, hogy terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte.

5. Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van miattad. Én adtam öledbe szolgálómat, és mivelhogy látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsüлетem. Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted.

6. És monda Ábrám Szárainak: Ímé a te szolgálód kezében van, azt tedd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja vala azért Szárai, és az elfuta ő előle.

7. És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, a mely a Súrba menő úton van.

8. És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová mégy? És az monda: Az én

asszonyomnak, Szárainak színe elől futok én.

9. Akkor monda néki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt.

10. És monda néki az Úrnak angyala: Felettébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen.

11. És monda néki az Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szűlsz fiat; és nevezd nevét Ismáelnek, mivelhogy meghallá Isten a te nyomorúságodat.

12. Az pedig vadtermészetű ember lesz: az ő keze mindenk ellen, és mindenk keze ő ellene; és minden ő atyjafiának ellenébe üti fel sátorát.

13. És nevezé Hágár az Úrnak nevét, a ki ő vele szólott vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem e helyen láttam a látomás után?

14. Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Béréd között.

15. És fiat szüle Hágár Ábrámnak, és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szül vala néki, Ismáelnek.

16. Ábrám pedig nyolczvanhat esztendőös vala, a mikor Hágár Ismáelt szülé Ábrámnak

17.rész

1. Mikor Ábrám kilenczvenkilencz esztendőös vala, megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes.

2. És megkötöm az én szövetségemet én közötttem és te közöttted: és felette igen megsokasítlak téged.

3. És arczára borúla Ábrám; az Isten pedig szóla őnéki, mondván:

4. A mi engem illet, imhol az én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának atyjává leszesz.

5. És ne neveztessek ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszlek téged.

6. És felette igen megsokasítalak téged; és népekké teszlek, és királyok is származnak tőled.

7. És megállapítom az én szövetségemet én közötttem és te közöttted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségűl, hogy legyenek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad.

8. És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lészek nékik.

9. Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te utánad az ő nemzedékei szerint.

10. Ez pedig az én szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közötttem és ti közötttetek, és a te utánad való magod között: minden férfi körülmetéltessék nálatok.

11. És metéljétek körül a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én közötttem és ti közötttetek való szövetségnek jele.

12. Nyolcznapos korában körülmetéltessék nálatok minden férfigyermek nemzedékeiteknel; akár háznál született, akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a te magodból való.

13. Körülmetéltetvén körülmetéltessék a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló szövetségűl lesz az én szövetségem a ti testeteken.

14. A körülmetéletlen férfi pedig, a ki körül nem metélteti az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az ő népe közül, mert felbontotta az én szövetségemet.

15. És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára az ő neve.

16. És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek királyai származzanak ő tőle.

17. Ekkor arczára borúla Ábrahám, és nevette és gondolá az ő szívében: vajjon száz esztendő embernek lesz-é gyermeke? avagy Sára kilenczven esztendő lévén, szülhet-é?

18. És monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te előtted.

19. Az Isten pedig monda: Kétségnélkül a te feleséged Sára szül néked fiat, és nevezed annak nevét Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele örökkévaló szövetségül az ő magvának ő utánna.

20. Ismáel felől is meghallgattalak: Ímé megáldom őt, és megszorítom őt és megsokasítom őt felette nagyon; tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt.

21. Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit néked szül Sára ez időkorban a következő esztendőben.

22. És elvégezé vele való beszédét, és felméne az Isten Ábrahámtól.

23. Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát, és háza minden szülöttét, és mind a pénzén vetteket, minden férfiat Ábrahám házanépe közül és körülmetélé férfitestöknek bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott vala vele az Isten.

24. Ábrahám pedig kilenczvenkilenc esztendő vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét.

25. Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendő vala, mikor körülmetélé az ő férfitestének bőrét.

26. Ugyanazon napon metéltetett körül Ábrahám és Ismáel az ő fia.

27. És házának minden férfi tagja, háza szülöttei és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt körülmetéltetének.

18.rész

1. Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré tölgyesében, és ő ül vala a sátor ajtajában, a hó napon.

2. És felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé három férfiú áll ő előttte. És látván, eléjök siette a sátor ajtajából, és földig meghajtá magát.

3. És monda: Jó Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a te szolgádat.

4. Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet, és mossátok meg a ti lábaitokat, és dőljetek le a fa alatt.

5. Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább, mert azért tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél, a mint szólál.

6. És besiette Ábrahám a sátorba Sarához, és monda: Siess, gyűrj meg három mérték lisztlángot, és csinálj pogácsát.

7. A baromhoz is elfuta Ábrahám, és hozta egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának, az pedig siette azt elkészíteni.

8. És vón vajat és tejet, és a borjút, melyet elkészített vala, és eléjök tevé: és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok pedig evének.

9. És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged? Ő pedig felele: Ímhol van a sátorban.

10. És monda: Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és ímé akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta megett vala.

11. Ábrahám pedig és Sára élemedett korú öregek valának; megszűnt vala Sáránál az asszonyi természet.

12. Nevette azért Sára ő magában, mondván: Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram is öreg!

13. És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szülhetek-é, holott én megvénhedtem?

14. Avagy az Úrnak lehetetlen-e valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának.

15. Sára pedig megtagadá, mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony neveltél.

16. Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé tartanak vala. Ábrahám is velök méne, hogy elkísérje őket.

17. És monda az Úr: Eltitkoljam-e én Ábrahámtól, a mit tenni akarok?

18. Holott Ábrahám nagy és hatalmas néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden nemzetségei.

19. Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő házanépének ő utánna, hogy megőrizték az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén, hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle.

20. Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő bűnök felettébb megnehezedett:

21. Alá megyek azért és meglátom, vajjon teljességgel a hozzám felhatott kiáltás szerint cselekedtek-e vagy nem? tudni akarom.

22. És elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába: Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala.

23. És hozzá járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-e az igazat is a gonosszal egybe?

24. Talán van ötven igaz abban a városban, avagy elveszted-e, és nem kedvezel-e a helynek az ötven igazért, a kik abban vannak?

25. Távols legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld az igazat a gonosszal, és úgy járjon az igaz mint a gonosz: Távols legyen tőled! Avagy az egész föld bírása nem szolgálatna-e igazságot?

26. És monda az Úr: Ha találok Sodomában a városon belől ötven igazat, mind az egész helynek megkegyelmezek azokért.

27. És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.

28. Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-e az öt miatt az egész várost? És monda: Nem veszem el, ha találok ott negyvenötöt.

29. És ismét szóla hozzá és monda: Hátha találatnak ott negyvenen? És monda Ő: Nem teszem meg a negyvenért.

30. Mégis monda: Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha találatnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem meg, ha találok ott harminczat.

31. És ő monda: Immár merészkedtem szólani az én Uramnak: Hátha találatnak ott húszan? Felele: Nem veszem el a húszért.

32. És monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok még ez egyszer: Hátha találatnak ott tízen? És Ő monda: Nem veszem el a tízért.

33. És elméne az Úr, minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését; Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

19.rész

1. Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala, és a mint meglátá őket Lót, felkele eléjük, és arczzal a földre borúla.

2. És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjete be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indulhattok útatokra. Azok pedig mondának: Nem,

hanem az utcán hálunk meg.

3. De nagyon unszoló őket, és betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nékik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének.

4. Lefekvésük előtt a város férfiai, Sodoma férfiai körülvevék a házat, ifja, örege, mind az egész község egytől egyig.

5. És szólíták Lót, mondván néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövének az éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük őket.

6. És kiméne Lót ő hozzájuk az ajtó eleibe, és bezárá maga után az ajtót.

7. És monda: Kérlek atyámfiai, ne cselekedjete gonoszsgot.

8. Ímé van énnékem két leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat ti hozzátok, és cselekedjete velök a mint néktek tetszik, csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljatek semmit, mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttek.

9. Azok pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez egy maga nálunk a jövény s ő szabja a törvényt? Majd gonoszbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal. És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon valának, hogy betörik az ajtót.

10. De kinyújták azok a férfiak kezeiket, és bevonák Lót magokhoz a házba és bezárák az ajtót.

11. Az embereket pedig, kik a ház ajtaja előtt valának, vaksággal verék meg kicsinytől nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében.

12. És mondának a férfiak Lótnak: Ki van még itt hozzád tartozó? vődet, fiaidat és leányaidat, és mindenedet, a mi a tied a városban, vidd ki e helyből.

13. Mert mi elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük ezt.

14. Kiméne azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő leányait elvették vala, és monda: Keljete fel, menjete ki e helyből, mert elveszte az Úr e várost; de az ő vőinek úgy tetszék, mintha tréfálna.

15. És mikor a hajnal feljött, sürgetik vala az Angyalok Lót, mondván: Kelj fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat, hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt.

16. Mikor pedig késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét, az Úrnak iránta való irgalmából, és kivivék őt: és ott hagyák a városon kívül.

17. És lőn mikor kivivék őket, monda az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj, hogy el ne veszsz.

18. És monda Lót nékik: Ne oh Uram!

19. Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előtted, és nagy a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam, hogy életemet megtartotta: de én nem menekülhetek a hegyre, nehogy utólrjen a veszedelem, és meghaljak.

20. Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny is, hadd meneküljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én életben maradok.

21. Monda azért néki: Ím tekintek rád e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről szólottál.

22. Siess, menekülj oda, mert semmit sem tehetek addig, míg oda nem érsz. Azért nevezték annak a városnak nevét Czóárnak.

23. A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére.

24. És bocsáta az Úr Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az Úrtól az égből.

25. És elsűlyeszté ama városokat, és azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és a föld növényeit is.

26. És hátra tekinte az ő felesége, és sóbálványnya lőn.

27. Ábrahám pedig reggel arra a helyre indúla, a hol az Úr színe előtt állott vala.

28. És tekinte Sodoma és Gomora felé, és az egész környék földje felé; és látá, és ímé felszálla a földnek füstje, mint a kemence füstje.

29. És lőn mikor elveszté Isten annak a környéknek városait, megemlékezék az Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a veszedelemből, mikor elsűlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala Lót.

30. Lót pedig felméne Czóárból, és letelepedék a hegyen, és vele együtt az ő két leánya is, mert fél vala Czóárban lakni; lakozék tehát egy barlangban ő és az ő két leánya.

31. És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A mi atyánk megvénhedett, és nincsen a földön férfiú, a ki mi hozzánk bejöhetne az egész föld szokása szerint.

32. Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és háljunk ő vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól.

33. Adának azért inni bort az ő atyjoknak azon éjszaka, és beméne a nagyobbik, és hála az ő atyjával, ez pedig semmit sem tudá annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről.

34. És lőn másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek: Ímé a mult éjjel én háltam atyámmal, adjunk néki bort inni ez éjjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk magot a mi atyánktól.

35. Adának azért azon éjszaka is az ő atyjoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele hála; ő pedig semmit sem tudá annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről.

36. És teherbe esének Lót leányai mindketten az ő atyjoktól.

37. És szüle a nagyobbik fiat, és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták atyja mind e mai napig.

38. A kisebbik is fiat szüle és nevezé annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták atyja mind a mai napig.

20.rész

1. És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba, és letelepedék Kádes és Súr között, és tartózkodék Gérárban.

2. És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről: Én húgom ő. Elkülde azért Abimélek Gérárnak királya, és elviteté Sárát.

3. De Isten Abimélekhez jöve éjjeli álomban, és monda néki: Ímé meghalsz az asszonyért, a kit elvettél, holott férjnél van.

4. Abimélek pedig nem illette vala őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölnöd-é?

5. Avagy nem ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában, és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt.

6. És monda az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek ártatlanságában míveltél ezt, azért tartóztattalak én is, hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy illessed azt.

7. Mostan azért add vissza az embernek az ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te éretted, és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tud meg, hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád tartozó.

8. Felkele azért Abimélek reggel, és előhívatá minden szolgáját, s fülök hallatára mindezeket elbeszélé és az emberek igen megfélemlének.

9. És hívatá Abimélek Ábrahámot, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk? És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni nem szabad, olyan dolgokat cselekedtél ellenem.

10. És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt a dolgot cselekedted?

11. Felele Ábrahám: Bizony azt gondoltam: nincsen istenfélelem e helyen, és megölnék engem az én feleségemért.

12. De valósággal húgom is, az én atyámnak leánya ő, csakhogy nem az én anyámnak leánya; és így lőn feleségemmé.

13. És lőn hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én atyámnak házából, azt mondám néki: Ilyen kegyességet cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt mondjad én felőlem: én

bátyám ez.

14. Akkor Abimélek vett juhokat, ökröket, szolgálkat és szolgálókat, és adá Ábrahámnak, és vissza adá néki Sárát is az ő feleségét.

15. És monda Abimélek: Ímé előtted van az én országom, a hol tenéked jónak tetszik, ott lakjál.

16. Sárának pedig monda: Ímé ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak, ímé az neked a szemek befedezője mindazok előtt, a kik veled vannak; és így mindenképen igazolva vagy.

17. Könyörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyógyítá Isten Abiméleket, és az ő feleségét, és az ő szolgálóit, és szülének.

18. Mert az Úr erősen bezárta vala az Abimélek háza népének méhét, Sáráért az Ábrahám feleségéért.

21.rész

1. Az Úr pedig meglátogatá Sárát, a mint mondotta vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a miképen szólott vala.

2. Mert fogada Sára az ő méhében, és szüle fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott vala néki az Isten.

3. És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, a ki néki született vala, a kit szült vala néki Sára, Izsáknak:

4. És körülmetélé Ábrahám az ő fiát Izsákot, nyolcnapos korában, a mint parancsolta vala néki az Isten.

5. Ábrahám pedig száz esztendő s vala, mikor születék néki az ő fia Izsák.

6. És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki csak hallja, nevet rajtam.

7. Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s ímé fiat szültem vénségére.

8. És felnevekedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték.

9. Mikor pedig Sára nevetgélni látá az Égyiptombéli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala,

10. Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgálót az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal.

11. Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszék e dolog, az ő fiáért.

12. De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előtted nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak dolga; valamit mond néked Sára, engedj az ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod.

13. Mindazáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogya te magod ő.

14. Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vőn kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltevé azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá. Az pedig elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában.

15. Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket egy bokor alá.

16. És elméne s leüle által ellenébe mintegy nyíllövésnyi távolságra; mert azt mondja vala: Ne lássam mikor a gyermek meghal. Leüle tehát által ellenébe, és fölemelé szavát és síra.

17. Meghallá pedig Isten a gyermeknek szavát, és kiálta az Isten angyala az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged Hágár? ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát, ott a hol van.

18. Kelj fel, vedd fel a gyermeket, és viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt.

19. És megnyitá Isten az ő szemeit, és látá egy vízforrást, oda méne azért, és megtölté a tömlőt vízzel, és inni ada a gyermeknek.

20. És vala Isten a gyermekkel, s az felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lőn íjászszá.

21. Lakozék pedig Párán pusztájában, és vőn néki anyja feleséget Égyiptom földéről.

22. És lőn abban az időben, hogy Abimélek és Pikhól annak hadvezére megszólíták Ábrahámot mondván: Az Isten van te veled mindenben, a mit cselekszel.
23. Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen álnokságot nem cselekszel, hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel te is én irántam és az ország iránt, a melyben jövevény voltál.
24. És monda Ábrahám: Én megesküszöm.
25. Megdorgálá pedig Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet erővel elvettek vala az Abimélek szolgálái.
26. És monda Abimélek: Nem tudom kicsoda mívelte e dolgot; te sem jelentetted nekem, s én sem hallottam, hanem csak ma.
27. Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá Abiméleknek; és egymással szövetséget kötének.
28. És külön állíta Ábrahám a nyájból hét juhot.
29. És monda Abimélek Ábrahámnak: Mire való e hét juh, melyet külön állítál?
30. És felele Ábrahám: Ezt a hét juhot vedd tőlem, hogy bizonyságul legyenek nékem, hogy én ástam ezt a kútat.
31. Azért nevezék azt a helyet Beérsebának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a ketten.
32. Megköték tehát a szövetséget Beérsebában, és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és visszatérének a Filiszteusok földére.
33. Ábrahám pedig tamariskusfákat ültete Beérsebában, és segítségül hívá ott az örökkévaló Úr Istennek nevét.
34. És sok ideig tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.

22.rész

1. És lőn ezeknek utána, az Isten megkisérté Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok.
2. És monda: Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, a melyet mondándok néked.
3. Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő fiát Izsákot, és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott vala.
4. Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám, és látá a helyet messziről.
5. És monda Ábrahám az ő szolgáinak: Maradjatok itt a számarral, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután visszatérünk hozzátok.
6. Vevé azért Ábrahám az égő áldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsákra, ő maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek vala ketten együtt.
7. És szóla Izsák Ábrahámmal az ő atyjához, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány?
8. És monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten együtt.
9. Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt, és reá raká a fát, és megkötözé Izsákot az ő fiát, és feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére.
10. És kinyújtá Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő fiát.
11. Akkor kiálta néki az Úrnak Angyala az égből, és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele: Ímhol vagyok.
12. És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsod őt: mert most már tudom, hogy

istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem.

13. És felemelé Ábrahám az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kos akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett.

14. És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják ma is: Az Úr hegyén a gondviselés.

15. És kiálta az Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből.

16. És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek:

17. Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját.

18. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedté az én beszédemnek.

19. Megtére azért Ábrahám az ő szolgálóihoz, és felkelének és együtt elmenének Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában.

20. És lőn ezeknek utánna, hírt hozának Ábrahámnak mondván: Ímé Milkha is szült fiakat Nákhornak, a te atyádfiának:

21. Úzt az ő elsőszülöttét, és Búzt annak testvérét, és Kemuélt Arámnak atyját.

22. És Keszedet, Házót, Pildást, Jidláfot és Bethuél.

23. Bethuél pedig nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szülé Milkha Nákhornak az Ábrahám atyjafiának.

24. Az ő ágyasa is, kinek neve Reuma vala, szülé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást és Mahákhát.

23.rész

1. Vala pedig Sárának élete száz huszonhét esztendő. Ezek Sára életének esztendei.

2. És meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és sirassa őt.

3. Felkele azután Ábrahám az ő halottja elől, és szóla a Khéth fiainak, mondván:

4. Idegen és jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre való örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én halottamat én előlem.

5. Felelének pedig a Khéth fiai Ábrahámnak, mondván őnéki:

6. Hallgass meg minket uram: Istentől való fejedelem vagy te mi közöttünk, a mi temetőhelyeink közül a mely legtisztességesebb, abba temesd el a te halottadat, közülünk senki sem tiltja meg tőled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te halottadat.

7. És felkele Ábrahám, és meghajtá magát a földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt.

8. És szóla ő velök mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és esedeztetek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt.

9. Hogy adja nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely az ő mezejének szélében van: igaz árán adja nékem azt, ti köztetek temetésre való örökségül.

10. Efron pedig ül vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus, Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindazoknak hallatára, a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván:

11. Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked, temesd el halottadat.

12. És meghajtá magát Ábrahám a földnek népe előtt.

13. És szóla Efronhoz a föld népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál engem! megadom a mezőnek árát, fogadd el tőlem; azután eltemetem ott az én halottamat.

14. És felele Efron Ábrahámnak, mondván néki:

15. Uram! hallgass meg engemet; négyszáz ezüst siklusos föld, micsoda az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te halottadat.

16. Engede azért Ábrahám Efronnak és odamérte Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál kelendő négyszáz ezüst siklust.

17. Így lett Efronnak Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellenében van, a mező a benne levő barlanggal, és minden a mezőben levő fa az egész határban köröskörül

18. Ábrahámnak birtoka, a Khéth fiainak, mind azoknak szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek vala.

19. Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben. Ez Hebron a Kanaán földén.

20. Így erősítették meg a mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre való örökségül a Khéth fiaitól.

24.rész

1. Ábrahám pedig vén élemedett ember vala, és az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot.

2. Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának, a ki őnéki mindenében gazda vala: Tedd a kezed tomporom alá!

3. Hogy megeskesslek téged az Úrra, a mennynek Istenére, és a földnek Istenére, hogy nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kik között lakom.

4. Hanem elmégysz az én hazámba, és az én rokonságim közé és onnan vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak.

5. Monda pedig őnéki a szolga: Hátha az a leányzó nem akar velem eljöni e földre, ugyan vissza vigyem-é a te fiadat arra a földre, a honnan kijöttél vala?

6. Felele néki Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd.

7. Az Úr az égnek Istene, ki engemet kihozott az én atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről, a ki szólt nékem, és megesküdött nékem mondván: A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ő Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak feleséget.

8. Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled eljöni, ment lészesz az én esketésem alól; csakhogy az én fiamat oda vissza ne vidd.

9. Veté azért a szolga az ő kezét az ő urának Ábrahámnak tompora alá, és megesküvék néki e dolog felől.

10. És vón a szolga tíz tevét az ő urának tevéi közül, és elindula; (mert az urának minden gazdagsága az ő kezében vala). Felkele tehát és elméne Mésopotámiába, a Nákhor városába.

11. És megpihenteté a tevéket a városon kívül egy kútfőnél, este felé, mikor a leányok vizet meríteni járnak.

12. És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak Istene, hozd elém még ma, és légy kegyelmes az én uram Ábrahám iránt.

13. Ímé én a víz forrása mellé állok és e város lakosainak leányai kijőnek vizet meríteni.

14. Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondom: Hajtsd meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja: igyál, sőt a te tevéidet is megítatom: hogy azt rendelted légyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről ismerjem meg, hogy irgalmasságot cselekedtél az én urammal.

15. És lőn, minekelőtte elvégezte volna a beszédet, ímé jó vala Rebeka, Bethuélnak leánya, a ki

Milkhának, az Ábrahám testvérének Nákhor feleségének vala fia, és pedig vedrével a vállán.

16. A leányzó pedig felette szép ábrázatú vala; szűz, és férfi még nem ismeré őt, és aláméne a forrásra, és megtölté vedrét, és feljöve.

17. Akkor a szolgálta eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből.

18. Az pedig monda: Igyál uram! és sietve leereszté a vedret az ő kezére, és inni ada néki.

19. És minekutána eleget adott néki innia, monda: A te tevéidnek is merítek, míg eleget nem isznak.

20. És sietett és kiüríté vedrét a válúba és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríte mind az ő tevéinek.

21. Az ember pedig álmélkodva néz vala reá, és veszteg hallgat vala, tudni akarván: vajjon szerencsésé teszi-é az Úr az ő útját, vagy nem.

22. És lőn, mikor a tevék már eleget ittak, elévőn az ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél siklus, és két karpereczet, a melynek súlya tíz arany.

23. És monda: Kinek a leánya vagy te? kérlek mondd meg nékem: van-é a te atyádnak házában hálásra való helyünk?

24. Az pedig felele néki: Bethuél leánya vagyok a Milkha fiáé, a kit ő Nákhornak szült.

25. Azt is mondá: Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra való hely is van.

26. Meghajtá azért magát az ember, és imádá az Urat.

27. És monda: Áldott az Úr az én uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vont meg az ő irgalmasságát és hűségét az én uramtól. Az Úr vezérlett engem ez útamban az én uram atyjafiainak házához.

28. Elfuta azonközben a leányzó, és elbeszélé az ő anyja házában, a mint ezek történtek.

29. Vala pedig Rebekának egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És kifutamodék Lábán ahhoz az emberhez a forráshoz.

30. Mert mikor látta a függőt, és a pereczeket az ő hűgának karjain, és hallotta hűgának Rebekának beszédét, a ki ezt mondja vala: Így szóla nékem az a férfiú; akkor méne ki a férfiúhoz; és ímé ez ott áll vala a tevék mellett a forrásnál.

31. És monda: Jőjj be Istennek áldott embere; mit állasz ide kinn? holott én elkészítettem a házat, és a tevéknek is van hely.

32. Beméne azért a férfiú a házhoz, ő pedig lenyergelé a tevéket, és ada a tevéknek szalmát és abrakot; és vizet az ő lábai megmosására és az emberek lábainak, kik ő vele valának.

33. És enni valót tevének eleibe, de ő monda: Nem eszem, míg el nem mondom az én beszédemet. És szóla: Mondd el.

34. Monda azért: Én az Ábrahám szolgálja vagyok.

35. Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy hogy nagygyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálkat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat.

36. És Sára az én uramnak felesége fiat szült az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá mindenét, a mije van.

37. Engem pedig megesküdtetett az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiamnak a Kananeusok leányai közül, a kiknek földjén én lakom.

38. Hanem menj el az én atyámnak házához, és az én rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én fiamnak.

39. Mikor pedig azt mondám az én uramnak: Hátha nem akarna velem az a leányzó eljöni?

40. Monda nékem: Az Úr, a kinek én színe előtt jártam, elbocsátja az ő angyalát teveled, és szerencsésé teszi a te útadat, hogy feleséget vehess az én fiamnak az én nemzetségem közül, és az én atyám házából.

41. Csak akkor leszesz fölmentve esketésem alól, ha elmenéndesz az én nemzetségem közé; és ha nem adják oda: ment leszesz az én esketésem alól.

42. Mikor ma a forráshoz érkezém, mondék: Uram, én uramnak, Ábrahámnak Istene, vajha

szerencsésé tennéd az én útamat, melyen járok:

43. Ímé én e forrás mellett állok; és legyen, hogy az a hajadon, a ki kijön vizet meríteni, s a kinek azt mondom: Adj innom nékem egy kevés vizet a te vedredből,

44. És az ezt mondja nékem: Te is igyál, és a te tevéidnek is merítek; az legyen a feleség, a kit az Úr az én uram fiának rendelt.

45. Én még el sem végeztem vala az én szívemben a beszédet, és ímé kijő vala Rebeka, vedrével a vállán, és leméne a forrásra és meríte, én pedig mondék néki: Adj innom kérlek.

46. Ő pedig sietett és leereszté az ő vedrét és monda: Igyál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a tevéknek is inni ada.

47. És megkérdezém őt és mondék: Ki leánya vagy? Ő pedig felele: Bethuélnek, a Nákhor fiának leánya vagyok, a kit Milkha szült vala őnéki. Ekkor a függőt orrába, és e perczeket karjaira tevém.

48. Meghajtván azért magamat, imádám az Urat, és áldám az Urat, az én uramnak Ábrahámnak Istenét, ki engem igaz úton vezérelt, hogy az én uram atyjafiának leányát vegyem az ő fiának feleségül.

49. Most azért, ha szeretettel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz, mondjátok meg; ha pedig nem, adjátok tudtomra, hogy én vagy jobbra vagy balra forduljak.

50. És felele Lábán és Bethuél, és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem mondhatunk neked sem jót, sem rosszat.

51. Ímé előtted van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a te urad fiának, a mint az Úr elvégezte.

52. És lőn, a mint hallja vala az Ábrahám szolgálja azoknak beszédét, meghajtá magát a földig az Úr előtt.

53. És hozza elő a szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat, és adá azokat Rebekának: drága ajándékokat ada az ő bátyjának is és az ő anyjának.

54. Evének azután és ivának, ő és a férfiak, a kik ő vele valának, és ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel, monda: Bocsássatok el engem az én uramhoz.

55. Monda pedig a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még vagy tíz napig, azután menjen el.

56. A szolga pedig monda nékik: Ne késleljetek meg engem, holott az Úr szerencsésé tette az én útamat; bocsássatok el azért engem, hogy menjek az én uramhoz.

57. Mondának akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg őt.

58. Szólíták azért Rebekát, és mondának néki: Akarsz-e elmenni e férfiúval? és monda: Elmegyek.

59. Elbocsáták azért Rebekát, az ő húgokat, és az ő dajkáját, és az Ábrahám szolgáját, és az ő embereit.

60. És megáldák Rebekát, és mondák néki: Te mi húgunk! szaporodjál ezerszer való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek kapuját.

61. És felkele Rebeka és az ő szolgálóleányai, és felülének a tevékre, s követék azt a férfiút. Így vevé a szolga Rebekát, és elméne.

62. Izsák pedig visszajő vala a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a déli tartományban.

63. És kiméne Izsák este felé elmélkedni a mezőre, és felemelé szemeit és látá, hogy ímé tevék jőnek.

64. Rebeka is felemelé szemeit s meglátá Izsákot, és leszálla a tevéről.

65. És monda a szolgálónak: Kicsoda az a férfiú, a ki a mezőn előnkbe jő? A szolga pedig monda: Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát.

66. Elbeszélé azután a szolga Izsáknak mindazokat a dolgokat, a melyeket cselekedett vala.

67. Izsák pedig bevivé Rebekát Sárának az ő anyjának sátorába. És elvevé Rebekát és lőn néki felesége és szereté őt. S megvigasztalódék Izsák az ő anyja halála után.

25.rész

1. Ábrahám pedig ismét vón magának feleséget, kinek neve Ketúráh vala.
2. És az szülé néki Zimránt, Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákot és Suakhot.
3. Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt. Dédánnak pedig fiai valának: Assurim, Letúsim és Leummim.
4. S Midiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: Mind ezek Ketúráhnak fiai.
5. Valamije pedig Ábrahámnak vala, mindazt Izsáknak adta vala.
6. Az ágyasok fiainak pedig, a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat, és elküldé azokat az ő fia mellől, Izsák mellől még élteben napkelet felé, napkeleti tartományba.
7. S ezek Ábrahám élete esztendeinek napjai, melyeket élt: száz hetvenöt esztendő.
8. És kimúlék és meghala Ábrahám, jó vénségben, öregen és betelve az étellel, és takarították az ő népéhez.
9. És eltemeték őt Izsák és Ismáel az ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus Czohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében van.
10. Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Khéth fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő felesége Sára.
11. Lőn pedig Ábrahám halála után, megáldá Isten az ő fiát Izsákot; Izsák pedig lakozék a Lakhai Rói forrásánál.
12. Ezek pedig Ábrahám fiának Ismáelnek nemzetségei, a kit az Égyiptombeli Hágár a Sára szolgálója szült vala Ábrahámnak.
13. Ezek az Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetségek szerint: Ismáelnek elsőszülötte Nebájót, azután Kédar, Adbeél és Mibszám.
14. És Misma, Dúmah és Massza.
15. Hadar, Théma, Jetúr, Náfis és Kedmah.
16. Ezek az Ismáel fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban; tizenkét fejedelem az ő nemzetségek szerint.
17. Ezek pedig az Ismáel életének esztendei: száz harminczkét esztendő. És kimúlék és meghala, és takarították az ő népéhez.
18. Lakoztak pedig Havilától fogva Súríg, a mely Égyiptom átellenében van, a merre Assiriába mennek. Minden atyjafiával szemben esett az ő lakása.
19. Ezek pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetségei: Ábrahám nemzé Izsákot.
20. Izsák pedig negyven esztendő s vala, a mikor feleségül vette Rebekát a Siriából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a Siriából való Lábánnak hűgát.
21. És könyörge Izsák az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala, és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka, az ő felesége.
22. Tusakodnak vala pedig a fiak az ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat.
23. És monda az Úr őnéki: Két nemzetség van a te méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.
24. És betelének az ő szülésének napjai, és ímé kettősök valának az ő méhében.
25. És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szőrös, mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsaúnak.
26. Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsaú sarkába fogódzva; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig hatvan esztendő s vala, a mikor ezek születének.
27. És felnevedének a gyermekek, és Ézsaú vadászathoz értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember, sátorban lakozó.

28. Szereti vala azért Izsák Ézsau, mert szájaíze szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala Jákóbot.
29. Jákób egyszer valami főzeléket főze, és Ézsau megjövén elfáradva a mezőről,
30. Monda Ézsau Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak.
31. Jákób pedig monda: Add el hát nékem azonnal a te elsőszülöttségedet.
32. És monda Ézsau; Ímé én halni járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem?
33. És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal, és megesküvék néki és eladá az ő elsőszülöttségét Jákóbnak.
34. S akkor Jákób ada Ézsauinak kenyeret, és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne. Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget.

26.rész

1. Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba.
2. Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala: Ne menj alá Égyiptomba! lakjál azon a földön, melyet mondanék tenéked.
3. Tartózkodjál ezen a földön, és én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy megerősítem az esküvést, melylyel megesküdtem Ábrahámnak a te atyádnak.
4. És megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei;
5. Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.
6. Lakozék azért Izsák Gérárban.
7. És mikor annak a helynek lakosai az ő felesége felől kérdezősködének, azt mondja vala: én húgom ő. Mert fél vala azt mondani: én feleségem; gondolván: nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért, mivelhogy szép ábrázatú ő.
8. És lőn idő multával, hogy Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon, látá Izsákot enyelegni Rebekával az ő feleségével.
9. Kiálta azért Abimélek Izsáknak, és monda: Ímé bizony feleséged ő; hogyan mondhattad tehát: húgom ő!? És monda neki Izsák: Mert azt gondolám, netalán még meg kell hálnom miatta.
10. És monda Abimélek: Miért mívelted ezt mi velünk? Kevésbe múlt, hogy feleségeddel nem hált valaki a nép közül, és bünt hoztál volna mi reánk.
11. Parancsola azért Abimélek mind az egész népnek, ezt mondván: A ki ezt az embert vagy ennek feleségét illeténi, bizonynyal meg kell hálnia.
12. És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az esztendőben száz anyyia, mert megáldá őt az Úr.
13. És gyarapodék az a férfiú, és elébb-elébb megy vala a gyarapodásban, mígnem igen nagygyá lőn.
14. És vala néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének ezért reá a Filiszteusok.
15. És mindazokat a kútakat, melyeket az ő atyjának szolgái Ábrahámnak az ő atyjának idejében ástak vala, behányák a Filiszteusok, és betölték azokat földdel.
16. És monda Abimélek Izsáknak: Menj el közülünk, mert sokkal hatalmasabbá lettél nálunknál.
17. Elméne azért onnan Izsák, és Gérár völgyében voná fel sátrait, és ott lakék.
18. És ismét megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő atyjának Ábrahámnak idejében, de a

melyeket Ábrahám holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal a nevekkal nevezé azokat, a mely neveket adott vala azoknak az ő atyja.

19. Izsák szolgálai pedig ásnak vala a völgyben, és élő víznek forrására akadának ott.

20. Gérár pásztorai pedig versengének Izsák pásztoraival, mondván: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútnak nevét Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele.

21. Más kútat is ásának s azon is versengének, azért annak nevét Szitnának nevezé.

22. És tovább vonula onnan és ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a földön.

23. Felméne pedig onnan Beérsebába.

24. És megjelenék néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom a te magodat Ábrahámért, az én szolgálémért.

25. Oltárt építe azért ott, és segítségül hívá az Úrnak nevét, s felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgálai pedig kútat ásnak ottan.

26. Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérárból és Akhuzzáth az ő barátja, meg Pikhól az ő hadvezére.

27. És monda nékik Izsák: Miért jöttetek én hozzám, holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közül?

28. Ők pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk, köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled,

29. Hogy minket gonoszszal nem illetsz, valamint mi sem bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled, és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az Úr áldott embere vagy.

30. Akkor vendégséget szerze nékik és evének és ivának.

31. Reggel pedig felkelvén, egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák, és elmenének ő tőle békességgel.

32. Ugyanaz nap eljövének az Izsák szolgálai, és hírt hozának néki a kút felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk vizet.

33. S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak a városnak neve Beérseba mind e mai napig.

34. És mikor Ézsaú negyven esztendőös vala, feleségül vevé Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a Khitteus Elon leányát.

35. És ők valának Izsáknak és Rebekának lelke keserúsége.

27.rész

1. És lőn, a mikor megvénhedett vala Izsák, és szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy nem látott, szólítá a nagyobbik fiát Ézsaút, és monda néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok.

2. És monda: Ímé megvénhedtem; nem tudom halálom napját.

3. Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és kézivedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem vadat.

4. És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, és hozd el nékem, hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem minekelőtte meghalok.

5. Rebeka pedig meghallá, a mit Izsák az ő fiának Ézsaúnak monda; s a mint elméne Ézsaú a mezőre, hogy vadat vadászson és hozzon:

6. Szóla Rebeka Jákóbnak az ő fiának mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak Ézsaúnak mondván:

7. Hozz nékem vadat, és csinálj nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte meghalok.

8. Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit én parancsolok néked.
9. Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából, hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint való ételt, a mint ő szereti.
10. Te pedig beviszed atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, minekelőtte meghal.
11. Jákób pedig monda Rebekának az ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsau szőrös ember, én pedig sima vagyok.
12. Netalán megtapogat engem az én atyám s olyan leszek előtte, mint valami csaló, és akkor átkot és nem áldást hozok magamra.
13. És monda néki az ő anyja: Reám szálljon a te átkod fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd el nékem.
14. Elméne azért, és elhozá, és vivé az ő anyjának; és az ő anyja ételt készíté, a mint szereti vala az ő atyja.
15. És vevé Rebeka az ő nagyobbik fiának Ézsauának drága ruháit, melyek ő nála otthon valának, és felöltözteté Jákóbot az ő kisebbik fiát.
16. A kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az ő kezeit, és nyakának simaságát.
17. És az ételt a melyet készített vala, kenyérrel együtt adá Jákóbnak az ő fiának kezébe.
18. És beméne az ő atyjához és monda: Atyám! és az monda: Ímhol vagyok. Ki vagy te fiam?
19. Monda Jákób az ő atyjának: Én vagyok Ézsau a te elsőszülötted, aképen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek, űlj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a te lelked.
20. És monda Izsák az ő fiának: Hogy van az, hogy ily hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te Istened hozta előmbe.
21. És monda Izsák Jákóbnak: Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam: hogy vajjon te vagy-e az én fiam Ézsau vagy nem?
22. Oda méne tehát Jákób Izsákhöz az ő atyjához, a ki megtapogatván őt, monda: A szó Jákób szava, de a kezek Ézsau kezei.
23. És nem ismeré meg őt, mivelhogy kezei szőrösek valának mint Ézsauának az ő bátyjának kezei; annakokáért megáldá őt.
24. És monda: Te vagy fiam Ézsau? Felele: Én vagyok.
25. Az pedig monda: Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy megáldjon téged az én lelke; és oda vivé, és evék; bort is vive néki és ivék.
26. Akkor monda néki Izsák az ő atyja: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem.
27. Oda méne azért, és megcsókolá őt: s megérezvén ruháinak szagát, megáldá őt, és monda: Lám az én fiamnak illatja olyan, mint a mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr.
28. Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld kövérségéből, és gabonának és bornak bőségét.
29. Népek szolgáljanak néked és nemzetségek hajoljanak meg előtted; légy úr a te atyádfiain, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és a ki téged áld, legyen áldott.
30. És lőn a mint elvégezé Izsák Jákóbnak megáldását; és épen csakhogy kiment vala Jákób az ő atyjának Izsáknak színe elől; az ő bátyja Ézsau is megjöve vadászásából.
31. És készíté ő is ételt, s vivé az ő atyja elé, és mondá az ő atyjának: Keljen fel az én atyám, és egyék az ő fia vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked.
32. És monda néki az ő atyja Izsák: Kicsoda vagy te? És monda: Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsau.
33. Akkor Izsák elrémülie igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát az, a ki vadat fogott és behozá nékem, és én mindenből ettem minekelőtte te megjöttél, és megáldottam őt, és áldott is léssen.
34. A mint hallotta vala Ézsau az ő atyjának beszédét, nagy és igen keserves kiáltással felkiálta, és monda atyjának: Áldj meg engem is atyám.
35. Ez pedig monda: A te öcséd jöve el álnoksággal, és ő vevé el a te áldásodat.
36. Az pedig monda: Nem méltán hívják-é őt Jákóbnak? mert immár két ízben csalt meg engemet;

elvéve elsőszülöttségemet, most pedig áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é nékem is valami áldást?

37. Felele Izsák és monda Ézsauának: Ímé uraddá tettem őt, és minden atyjafiát szolgálul adtam néki, gabonával is borral is őt láttam el; mit míveljek azért immár veled fiam?

38. Monda Ézsau az ő atyjának: Avagy csak az az egy áldásod van-é néked atyám? Áldj meg engem, engem is atyám; és felemelé szavát Ézsau és sír vala.

39. Felele azért Izsák az ő atyja, és monda néki: Ímé kövér földön lesz lakásod, és részed lesz az ég harmatjából onnan felül;

40. És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De léssen, a mikor ellene támadsz, letöröd igáját nyakadról.

41. Gyűlöli vala azért Ézsau Jákóbot az áldásért, a melylyel megáldotta vala őt az ő atyja, és monda Ézsau az ő szívében: Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai, és akkor megölöm az én öcsémet Jákóbot.

42. Mikor pedig hírül vivék Rebekának, az ő nagyobbik fiának Ézsauának beszédit, elkülde és magához hívatá az ő kisebbik fiát Jákóbot, és monda néki: Ímé Ézsau a te bátyád azzal fenyeget, hogy megöl téged.

43. Most azért fiam, hallgass az én szavamra, és kelj fel és fuss Lábánhoz az én bátyámhoz Háránba,

44. És maradj nála egy kevés ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik;

45. Míg elfordul a te bátyád haragja te rólad, és elfelejtkezik arról a mit rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged: miért foszthatnám meg mindkettőtöktől egy napon?

46. Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a Khitteusok leányai miatt. Ha Jákób a Khitteusok leányai közül vesz feleséget, a milyenek ezek is, ez ország leányai közül valók; minek nékem az élet?

28.rész

1. Előhivatá azért Izsák Jákóbot, és megáldá őt, és megparancsolá néki és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül.

2. Kelj fel, menj el Mésopotámiába, Bethuélnek a te anyád atyjának házához, és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak a te anyád bátyjának leányai közül.

3. A mindenható Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson meg téged, hogy népek sokaságává légy;

4. És adja néked az Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak te veled egybe; hogy örökség szerint bírjad a földet, melyen jövevény voltál, melyet az Isten adott vala Ábrahámnak.

5. Elbocsátá azért Izsák Jákóbot, hogy menjen Mésopotámiába Lábánhoz a Siriabeli Bethuél fiához, Rebekának, Jákób és Ézsau anyjának bátyjához.

6. És látá Ézsau, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és elbocsátotta őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsola néki, és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok leányai közül;

7. És hogy Jákób hallgata atyja és anyja szavára, és el is ment Mésopotámiába;

8. És látá Ézsau, hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek Izsáknak az ő atyjának:

9. Elméne Ézsau Ismáelhez, és feleségül vevé még az ő feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak hűgát.

10. Jákób pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott.

11. És juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement vala: és vőn egyet annak a helynek

kövei közül, és feje alá tevé; és lefeküvék azon a helyen.

12. És álmot látá: Ímé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje az eget éri vala, és ímé az Istennek Angyalai fel- és alájárnak vala azon.

13. És ímé az Úr áll vala azon és szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel néked adom és a te magodnak.

14. És a te magod olyan lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugotra és keletre, északra és délre, és te benned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.

15. És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menédsz, és visszahozzalak e földre; mert el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem a mit néked mondtam.

16. Jákób pedig fölébredvén álmából, monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam.

17. Megrémüle annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja.

18. És felkele Jákób reggel, és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopul állítá fel azt, és olajat önte annak tetejére;

19. És nevezé annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt pedig Lúz vala annak a városnak neve.

20. És fogadást tőn Jákób, monda: Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételül kenyeret s öltözetül ruhát adánd nékem;

21. És békességgel térek vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd az én Istenem;

22. És ez a kő, a melyet oszlopul állítottam fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom.

29.rész

1. Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre lakók földére.

2. És látá, hogy ímé egy kút van a mezőben, és hogy ott három falka juh hever vala. Mert abból a kútból itatják vala a nyájakat; de a kútnak száján nagy kő vala:

3. Mikor pedig ott valamennyi nyáj összeverődik, elgördítik a követ a kút szájáról és megitatják a juhokat s ismét helyére teszik a követ, a kút szájára.

4. És monda nékik Jákób: Honnan valók vagytok atyámfiak? És mondának: Háránból valók vagyunk.

5. És monda nékik: Ismeritek-é Lábánt, a Nákhor fiát? s azok felelének: Ismerjük.

6. Azután monda nékik: Egészségben van-é? s azok mondának: Egészségben van, és az ő leánya Rákhel ímhol jó a juhokkal.

7. És monda Jákób: Ímé még nagy fenn van a nap, nincs ideje hogy betereljék a marhát: itassátok meg a juhokat, és menjetek, legeltessetek.

8. Azok pedig felelének: Nem tehetjük míg valamennyi nyáj össze nem verődik, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy megithassuk a juhokat.

9. Még beszélget vala velők, mikor megérkezék Rákhel az ő atyja juhaival, melyeket legeltet vala.

10. S lőn, a mint meglátá Jákób Rákhelt, Lábánnak az ő anyja bátyjának leányát, és Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a követ a kút szájáról, és megitatá Lábánnak az ő anyja bátyjának juhait.

11. És megcsókolá Jákób Rákhelt, és nagy felszóval síra.

12. S elbeszélé Jákób Rákhelnek, hogy ő az ő atyjának rokona és hogy Rebekának fia. Ez pedig elfuta, és megmondá az ő atyjának.

13. És lőn mikor Lábán Jákóbnak, az ő húga fiának híret hallá, eleibe futa, megölelé és megcsókolá őt, és bevivé az ő házába, és az mindeneket elbeszélé Lábánnak.

14. És monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy te! És nála lakék egy hónapig,

15. És monda Lábán Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy atyámfia vagy? Mondd meg nékem, mi legyen a béred?
16. Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak neve Lea, a kisebbiknek neve Rákhel.
17. Leának pedig gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép tekintetű vala.
18. Megszereti vala azért Jákób Rákhelt, és monda: Szolgállok téged hét esztendeig Rákhelért, a te kisebbik leányodért.
19. És monda Lábán: Jobb néked adnom őt, hogysen másnak adjam őt, maradj én nálam.
20. Szolgálja tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt.
21. És monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem az én feleségemet: mert az én időm kitelt, hadd menjek be hozzá.
22. És begyűjté Lábán annak a helynek minden népét, és szerze lakodalmat.
23. Estve pedig vevé az ő leányát Leát, és bevivé hozzá, a ki beméne ő hozzá.
24. És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálóul adá az ő leányának Leának.
25. És reggelre kelve: Ímé ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedtél én velem? Avagy nem Rákhelért szolgálalak-é én tégedet? Miért csaltál meg engem?
26. Lábán pedig monda: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbiket oda adják a nagyobbik előtt.
27. Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is néked adjuk a szolgálótért, melylyel majd szolgálsz nálam még más hét esztendeig.
28. Jákób tehát aképen cselekedék, kitölté azt a hetet; ez pedig neki adá Rákhelt, az ő leányát feleségül.
29. És adá Lábán az ő leányának Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy neki szolgálója legyen.
30. És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté Rákhelt, hogysen Leát és szolgálja ő nála még más hét esztendeig.
31. És meglátá az Úr Lea megvetett voltát, és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala.
32. Fogada azért Lea az ő méhében és szüle fiat, és nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog engem az én férjem.
33. Azután ismét teherbe esék és szüle fiat, és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr megvetett voltomat, azért adta nékem ezt is; és nevezé nevét Simeonnak.
34. És megint teherbe esék és szüle fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzám az én férjem, mert három fiat szültem néki; azért nevezé nevét Lévinek.
35. És ismét teherbe esék, és fiat szüle és monda: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé nevét Júdának, és megszűnék a szüléstől.

30.rész

1. És látá Rákhel, hogy ő nem szüle Jákóbnak, irigykedni kezdé Rákhel az ő nénjére, és monda Jákóbnak: Adj nékem gyermekeket, mert ha nem, meghalok.
2. Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel ellen, és monda: Avagy Isten vagyok-é én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét.
3. És monda ez: Ímhol az én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szüljön az én térdeimen, és én is megépüljek ő általa.
4. Adá tehát neki az ő szolgálóját Bilhát feleségül, és beméne ahhoz Jákób.
5. És teherbe esék Bilha és szüle Jákóbnak fiat.
6. És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is hallgatta szavamat, és adott énnékem fiat: azért nevezé nevét Dánnak.

7. Ismét fogada az ő méhében, és szüle Bilha, a Rákhel szolgálója más fiat is Jákóbnak.
8. És monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én nénémmel, és győztem; azért nevezé nevét Nafthalinak.
9. Látván pedig Lea hogy ő megszűnt a szüléstől, vevé az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségül.
10. És szüle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak.
11. És monda Lea: Szerencsére! és nevezé nevét Gádnak!
12. És szüle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak.
13. És monda Lea: Oh én boldogságom! bizony boldognak mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét Ásernek.
14. És kiméne Rúben búzaaratáskor, és találá a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő anyjának, Leának. És monda Rákhel Leának: Adj nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóiból.
15. Az pedig monda néki: Talán keveselled, hogy elvetted tőlem az én férjemet, s a fiam mandragóra-bogyóit is elvennéd tőlem? És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a te fiad mandragóra-bogyóiért.
16. Mikor Jákób este a mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám jőjj be, mert megvettelek a fiam mandragóra-bogyóiért; és nála hála azon éjszaka.
17. És meghallgatá Isten Leát, mert fogada az ő méhében és szüle Jákóbnak ötödik fiat.
18. És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat, a miért szolgálómat férjemnek adtam; azért nevezé nevét Izsakhárnak.
19. És ismét fogada az ő méhében Lea, és szüle hatodik fiat Jákóbnak.
20. És monda Lea: Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szültem néki, és nevezé nevét Zebulonnak.
21. Annakutána szüle leányt, és nevezé nevét Dínának.
22. Megemlékezék pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és megnyitá az ő méhét.
23. És fogada méhében, és szüle fiat, s monda: Elvevé Isten az én gyalázatomat.
24. És nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez az Úr nékem más fiat is.
25. És lőn, a mint szülte vala Rákhel Józsefet, monda Jákób Lábánnak: Bocsáss el engemet, hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba.
26. Add meg nékem az én feleségeimet és magzatimat, a kikért szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az én szolgálatomat, a melylyel szolgáltalak téged.
27. És monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid előtt! Úgy sejtem, hogy te éretted áldott meg engem az Úr.
28. És monda: Szabj bért magadnak és én megadom.
29. Ez pedig monda: Te tudod mimódon szolgáltalak téged, és hogy mivé lett nálam a te jószágod.
30. Mert a mi kevesed vala én előtttem, sokra szaporodott, és megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár mikor tehetek valamit a magam házáért is?
31. És monda Lábán: Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem semmit; juhaidat ismét legeltetem és őrizem, ha nekem ezt a dolgot megteszed:
32. Nyájaidat ma mind végig járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszagatok közülök, és minden fekete bárányt a juhok közül, s a tarkát és pettyegetett a kecskék közül, s legyen ez az én bérem.
33. S a mikor majd bérem iránt eljövéndesz, mi előtted lesz, becsületességemről ez felel: a mi nem pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete a juhok közt, az mind lopott jószág nálam.
34. És monda Lábán: Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne.
35. Külön választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind a melyikben valami fehérség vala, és minden feketét a juhok közül, és adá az ő fiainak keze alá.

36. És három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé; Jákób pedig legelteti vala Lábán egyéb juhait.

37. És vón Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszőket, és meghántá azokat fehéresen csíkosra, hogy látható legyen a vesszők fehére.

38. És a vesszőket, melyeket meghántott vala, felállítá a csatornába, az itató válúkba, melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a juhokkal, hogy foganjanak, mikor inni jönnek.

39. És a juhok a vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat, pettyegetetteket és tarkákat.

40. Azután külön szakasztá Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arcczal fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra; így szerze magának külön farkákat, melyeket nem ereszte a Lábán juhai közé.

41. És lőn, hogy mikor a nyáj java részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőket oda raká a válúkba a juhok eleibe, hogy a vesszőket látva foganjanak.

42. De mikor satnya vala a nyáj, nem rakja vala oda s ily módon Lábánéi lőnek a satnyák, a java pedig Jákóbé.

43. És felette igen meggazdagodék a férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgálja, tevéje és zamara.

31.rész

1. És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt mondják vala: Valamije volt atyánknak, mind elvette Jákób; és atyánkéből szerezte mind e gazdagságot.

2. És látá Jákób a Lábán orcáját, hogy ímé nem olyan ő hozzá mint annakelőtte.

3. Monda pedig az Úr Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod közé, és veled lészek.

4. Elküldé tehát Jákób, és kihívátá magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához.

5. És monda nékik: Látom atyátok orcáját, hogy nem olyan hozzám, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene velem volt.

6. Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint szolgáltam atyátokat.

7. De atyátok engem megcsalt s tízszer is megváltoztatta béremet; mindazáltal az Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen.

8. Mikor azt mondotta: A pettyegetettek legyenek a te béred, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala. Ha azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béred, a juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala.

9. Így vette el Isten atyátok jószágát és nékem adta.

10. Mert lőn a juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és látom vala álomban, hogy ímé a juhokat hágó kosok csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák.

11. Akkor monda nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelék: Ímhol vagyok.

12. És ő monda: Emeld fel szemeidet és lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. Mert mindazt láttam, a mit veled Lábán cselekeszik vala.

13. Én vagyok ama Béthelnek Istene, a hol emlékoszlopot kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj fel, menj ki e földről, és térj vissza szülőföldedre.

14. És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajjon vagyon-é még nekünk valami részünk és örökségünk a mi atyánk házában?

15. Avagy nem úgy tartott-é minket mint idegeneket? midőn minket eladott, és értékünket is teljesen megemésztette.

16. Mert mind ez a gazdagság, melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott, azt cselekedjed.

17. Felkele tehát Jákób, és feltevé gyermekeit és feleségeit a tevékre;
18. És elvivé minden nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala; minden jószágát, melyet szerzett vala Mésopotámiában, hogy elmenjen az ő atyjához Izsákhhoz Kanaán földére.
19. Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonközben ellopá Rákhel a házi bálványokat, melyek atyjánál valának.
20. Jákób pedig meglopá a Siriabeli Lábánnak szívét, mivelhogy nem adá tudtára, hogy szökni akar.
21. Megszökék tehát mindenestől, és felkelvén, általméne a folyóvízen, és Gileád hegye felé tartá.
22. És mikor harmad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób elszökött;
23. Maga mellé vevén az ő rokonait, hét napi járó földig úzé őket; és eléré a Gileád hegyén.
24. Isten pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban, és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj.
25. Mikor eléré Lábán Jákóbot, s Jákób a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád hegyén voná fel az ő rokonaival egybe.
26. És monda Lábán Jákóbnak: Mit cselekedtél, hogy megloptad szívemet, és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vitted el?
27. Miért futottál el titkon, s loptál meg engem? miért nem jelentetted nékem, hogy elbocsátottalak volna örömmel, énekszóval, dob- és hegedűszóval?
28. És nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél.
29. Volna erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyátok Istene tegnap éjszaka megszólíta engem, ezt mondván: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj.
30. Hogyha pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy kívánsággal kívánkoztál atyád házához: miért loptad el az én isteneimet?
31. Felevén pedig Jákób, monda Lábánnak: Mert féltém, mert gondolom vala, hogy talán elveszed a te leányaidat én tőlem erővel.
32. A kínél pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen az. Atyánkfiái előtt vizsgáld meg, mid van nálam, és vidd el. Mert nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat.
33. Beméne tehát Lábán Jákób sátorába, és Lea sátorába, és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor kiméne Lea sátorából, és méne a Rákhel sátorába.
34. Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala azokat egy tevének a nyergébe, és rájok üle; Lábán pedig felhányá az egész sátort, és nem találta vala meg azokat.
35. Akkor monda az ő atyjának: Ne haragudjék az én uram, hogy fel nem kelhetek előtted, mert asszonyok baja van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi bálványokat.
36. Jákób pedig haragra gerjede s feddődék Lábánnal. Megszólála Jákób és monda Lábánnak: Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözőbe vettél?
37. Bezzeg minden holmimat felhánytad, mit találtál a magad házi holmija közül valót? add elő itt az én rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet kettőnk között.
38. Immár húsz esztendeje vagyok nálad, juhaid és kecskéid nem vétéltek el, és nyájad kosait nem ettem meg.
39. A mit a vad megszaggatott, nem vittem hozzád, én fizettem meg azt; tőlem követelted a nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is.
40. Úgy voltam hogy nappal a hőség emésztett, éjjel pedig a hideg; és az álom távol maradt szemeimtől.
41. Immár húsz esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért; te pedig béremet tízszer is megváltoztattad.
42. Ha az én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el engem, de megtekintette Isten az én nyomorúságomat és kezeim munkáját, és megfeddett téged tegnap éjjel.

43. Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: A leányok én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam, s valamit látsz mind az enyim, de mit tehetek ma ezeknek az én leányaimnak, vagy az ő magzatjaiknak, a kiket szültek?

44. Most tehát jer, kössünk szövetséget, én meg te, hogy az legyen bizonyágul közöttem és közötted.

45. És vón Jákób egy követ, és felemelé azt emlékoszlopul.

46. És monda Jákób az ő atyjafiainak: Szedjetez köveket! És gyűjténe köveket, és csinálának rakást; és événe ott a rakáson.

47. És nevezé azt Lábán Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek.

48. És mondja vala Lábán: E rakás bizonyág ma, közöttem és közötted, azért nevezék Gálhédnek.

49. És Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó közöttem és te közötted, a mikor egymástól elválunk.

50. Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az én leányaimon kívül több feleséget veéndesz, senki sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyág én közöttem és te közötted.

51. És monda Lábán Jákóbnak: Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet raktam én közöttem és te közötted,

52. Bizonyág legyen e rakás kő, és bizonyág ez az emlékoszlop, hogy sem én nem megyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te nem jössz át én hozzám e rakás kő, és ez emlékoszlop mellett gonosz végre.

53. Az Ábrahám Istene, és a Nákhor Istene, és az ő atyjok Istene tegyenek ítéletet közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyjának Izsáknak félelmére.

54. Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen, és vendégségbe hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek vala, s meghálának a hegyen.

55. Reggel pedig felkele Lábán és megcsókolá fiait és leányait és megáldá őket. Azután elméne Lábán, és visszatére az ő helyére.

32.rész

1. Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének vele az Isten Angyalai.

2. És monda Jákób mikor azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a helynek nevét Mahanáimnak.

3. Azután küldé Jákób követeket maga előtt Ézsaúhoz az ő bátyjához, Széir földébe, Edóm mezőségébe,

4. És parancsola azoknak mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsaúnak: Ezt mondja a te szolgád Jákób: Lábánnál tartózkodtam és időztem mind ekkorig.

5. Vannak pedig nékem ökreim és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálóim, azért híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet találjak szemeid előtt.

6. És megtérének Jákóbhoz a követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiához Ézsaúhoz, és már jön is elődbe, és négyszáz férfi van vele.

7. Igen megíjede Jákób és féltében a népet, mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket két seregbe osztá.

8. És monda: Ha eljön Ézsaú az egyik seregbe, és azt levágja, a hátramaradt sereg megszabadul.

9. És monda Jákób: Óh én atyámnak Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene, Jehova! ki azt mondád nékem: Térj vissza hazádba, a te rokonságod közé, s jól tézsek veled:

10. Kisebb vagyok minden te jótéteményednél és minden te hűségednél, a melyeket a te szolgáddal cselekedtél; mert csak pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most pedig két sereggé

lettem.

11. Szabadíts meg, kérlek, engem az én bátyám kezéből, Ézsau kezéből; mert félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a fiakkal egybe.

12. Te pedig azt mondtad: Jól tévén jól tészek te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a tenger fővénye, mely meg nem számláltathatik sokasága miatt.

13. És ott hála azon éjjel: és választá abból, a mi kezénél vala, ajándékot Ézsauinak az ő bátyjának:

14. Kétszáz kecskét, és húsz bakot; kétszáz juhot, és húsz kost;

15. Harmincz szoptatós tevét s azok fiait; negyven tehenet, és tíz tulkot: húsz nőstény szamarat, és tíz szamarat vehet.

16. És szolgálói kezébe adá, minden nyáját külön-külön, és monda az ő szolgálóinak: Menjete el én előttem, és közt hagyjatok nyáj és nyáj között.

17. És parancsola az elsőnek, mondván: Ha az én bátyám Ézsau előtalál és megkérdez téged, mondván: Ki embere vagy? Hová mégy? És kiéi ezek előtted?

18. Akkor azt mondjad: Szolgádé Jákóbé; ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsauinak, és ímé ő maga is jön utánunk.

19. Ugyanazt parancsolá a másikkak, a harmadikkak, és mindazoknak, kik a nyájak után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok Ézsauinak, mikor vele találkoztok.

20. Ezt is mondjátok: Ímé Jákób a te szolgád utánunk jó; mert így gondolkodik vala: Megengesztelem őt az ajándékkal, mely előttem megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz személyem előtte.

21. Előlméne tehát az ajándék; ő pedig azon éjjel a seregnél hála.

22. Felkele pedig ő azon éjszaka és vevé két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és általméne a Jabbók révén.

23. Vevé hát azokat és átköltözteté a vízen, azután átköltözteté mindenét valamije vala.

24. Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal feljövételéig.

25. Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben.

26. És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.

27. És monda néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób.

28. Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.

29. És megkérde Jákób, és monda: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan miért kérded az én nevedet? És megáldá őt ott.

30. Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.

31. És a nap felkél vala rajta, amint elméne Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípőjére.

32. Azért nem eszik Izráel fiai a csípő forgócsontjának inahúsát mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője forgócsontjának inahúsa.

33.rész

1. Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé Ézsau jó vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két szolgálója mellé.

2. És előreállítá a szolgálókat és azok gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit, Rákhelt pedig és Józsefet leghátul.

3. Maga pedig előttök megye vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a míg bátyjához juta.
4. Ézsau pedig eleibe futamodék és megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és sírának.
5. És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és a gyermekeket, és monda: Kicsodák ezek teveled? Ő pedig monda: A gyermekek, kikkel Isten megajándékozta a te szolgádat.
6. És közelítének a szolgálók, ők és gyermekeik és meghajták magokat.
7. Elérkezék Lea is az ő gyermekeivel, és meghajták magokat; utoljára érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat.
8. És monda Ézsau: Mire való ez az egész sereg, melyet előltalálék? És felele: Hogy kedvet találjak az én uram szemei előtt.
9. És monda Ézsau: Van nekem elég, jó öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd.
10. Monda pedig Jákób: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből; mert a te orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám, és te kegyesen fogadál engem.
11. Vedd el kérlek az én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem van nékem. És unszoló őt, és elvévé.
12. És monda: Induljunk, menjünk el, és én előtted megyek.
13. Felele néki Jákób: Az én uram jól tudja, hogy e gyermekek gyengék, és hogy szoptatós juhokkal és barmokkal vagyok körül, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak is, a nyájuk mind elhullanak.
14. Menjen el azért az én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan, a jószág lépése szerint, a mely előttem van, és a gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz Széirbe.
15. És monda Ézsau: Hadd rendeljek melléd néhányat a nép közül, mely velem van. S ez monda: Minek az? csak kedvet találjak az én uram szemei előtt.
16. Visszatéरे tehát Ézsau még az nap az ő útján Széir felé.
17. Jákób pedig méne Szukkóthba és építe magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinála, s azért nevezé a hely nevét Szukkóthnak.
18. Annakutána minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és letelepedék a város előtt.
19. És megvevé a mezőnek azt a részét, a hol sátorát felvonta vala, Khámornak a Sekhem atyjának fiaitól száz pénzen.
20. És oltárt állíta ott, és nevezé azt ily névvel: Isten, Izráel Istene.

34.rész

1. Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak szült vala, hogy meglátogassa annak a földnek leányait.
2. És meglátá őt Sekhem, a Khivveus Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá őt, és vele hála és erőszakot tesz vala rajta.
3. És ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leálynak.
4. Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyjának, mondván: Vedd nékem feleségül ezt a leányt.
5. És meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő leányát, fiai pedig a mezőn valának a barommal, azért vesztég marada Jákób, míg azok megjövének.
6. És kiméne Khámor, Sekhem atyja Jákóbbhoz, hogy szóljon vele.
7. Mikor Jákób fiai megjövének a mezőről és meghallák a dolgot, elkeseredének s nagyon megharaguvának azok az emberek, azért hogy ocsmányságot cselekedett Izráelben, Jákób leányával hálván, a minek nem kellett volna történni.

8. És szóla nékik Khámor, mondván: Az én fiam Sekhem, lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt néki feleségül.
9. És szerezzetek velünk sógorságot: a ti leányaitokat adjátok nekünk, és a mi leányainkat vegyétek magatoknak,
10. És lakjatok velünk; a föld előttetek van, lakjátok, s kereskedjete rajta és bírjátok azt.
11. Sekhem is monda a Dína atyjának és az ő bátyjainak: Hadd találjak kedvet előttetek, és valamit mondotok nekem, megadom.
12. Akármily nagy jegyadományt és ajándékot kívántok, megadom a mint mondjátok nekem, csak adjátok nekem a leányt feleségül.
13. A Jákób fiai pedig álnokul felelének Sekhemnek és Khámornak az ő atyjának, és szólának, mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő hűgokat,
14. És mondának nékik: Nem mívelhetjük e dolgot, hogy a mi hűgunkat körülmetélkedetlen férfiúnak adjuk; mert ez nekünk gyalázat volna.
15. Veletek csak úgy egyezünk, ha hasonlókká lesztek hozzánk, hogy minden férfiú körülmetélkedjék ti köztetek.
16. Így a mi leányainkat néktek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük, veletek lakozunk, és egy néppé leszünk;
17. Hogyha pedig nem hallgattok reánk, hogy körülmetélkedjete: felveszszük a mi leányunkat és elmegyünk.
18. És tetszék azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor fiának.
19. Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét, mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki pedig atyja házanépe között mindenkinél nagyobb becsülete vala.
20. Elméne azért Khámor és Sekhem az ő fia az ő városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfival, mondván:
21. Ezek az emberek békességesek velünk, hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert ímé e föld elég tágas nékik; az ő leányaikat vegyük magunknak feleségül, és a mi leányainkat adjuk nékik.
22. De csak úgy egyeznek bele e férfiak, hogy velünk lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden férfiú körülmetélkedik közöttünk, a miképen ők is körül vannak metélkedve.
23. Nyájai, jószáguk, és minden barmuk nemde nem miéink lesznek-é? csak egyezzünk meg velök, akkor velünk laknak.
24. És engedének Khámornak, és Sekhemnek az ő fiának mindenek, a kik az ő városa kapuján kijárnak vala, és körülmetélkedék minden férfiú, a ki az ő városa kapuján kijár vala.
25. És lőn harmadnapon, mikor ezek a seb fájdalmában valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának bátyjai, fegyvert ragadának s bátran a városra ütének és minden férfit megölének.
26. Khámort, és az ő fiát Sekhemet fegyver élére hányák, és elvivék Dínát a Sekhem házából, és kimenének.
27. A Jákób fiai a megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy megszeplősítették vala az ő hűgokat.
28. Azok juhait, barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn vala, elvivék.
29. És minden gazdagságukat, minden gyermekeiket és feleségeiket fogva vivék és elrablák, és mindent a mi a házban vala.
30. És monda Jákób Simeonnak és Lévinek: Megháborítottatok engem, és utálatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok, és ha összegyűlnek ellenem, levágnak, és eltörölnek engem, mind házam népével egybe.
31. Azok pedig mondának: Hát mint tisztátalan személylyel, úgy kellett-é bánni a mi hűgunkkal?

35.rész

1. Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a te bátyád Ézsau előtt futsz vala.

2. Akkor monda Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vannak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteket.

3. És keljünk fel, és menjünk fel Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és velem volt az úton, a melyen jártam.

4. Átadák azért Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának, és füleikből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa alatt, mely Sekhem mellett vala.

5. És elindulának. De Istennek rettentése vala a körülők való városokon, és nem üldözék a Jákób fiait.

6. Eljuta azért Jákób Lúzza, mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az egész sokaság, mely ő vele vala.

7. És építé ott oltárt, és nevezé a helyet Él-Béthelnek, mivelhogy ott jelent meg néki az Isten, mikor az ő bátyja előtt fut vala.

8. És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét Allon-Bákhutnak.

9. Az Isten pedig ismét megjelenék Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá őt.

10. És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne neveztesd többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel légyen neved. És nevezé nevét Izráelnek.

11. És monda néki az Isten: Én vagyok a mindenható Isten, nevedeljél és sokasodjál, nép és népek sokasága légyen te tőled; és királyok származzanak a te ágyékdoból.

12. És a földet, melyet adtam Ábrahámnak és Izsáknak, néked adom azt, utánad pedig a te magodnak adom a földet.

13. És felméne ő tőle az Isten azon a helyen, a hol vele szólott vala.

14. Jákób pedig emlékoszlopot állíta azon a helyen, a hol szólott vele, kőoszlopot; és áldozék azon italáldozattal, és önte arra olajat.

15. És nevezé Jákób a hely nevét, a hol az Isten szólott vala ő vele, Béthelnek.

16. És elindulának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda érjenek, már csak egy dűlőföldre valának, szűle Rákhel, és nehéz vala az ő szülése.

17. S vajudása közben monda néki a bába: Ne félj, mert most is fiad lesz.

18. És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét Benóninak, az atyja pedig nevezé őt Benjáminnak.

19. És meghala Rákhel, és eltemetteték az Efratába (azaz Bethlehembe) vivő úton.

20. És emlékoszlopot állíta Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az mind e mai napig.

21. Azután tovább költözék Izráel, és a Héder tornyán túl voná fel sátorát.

22. Lőn pedig, mikor Izráel azon a földön lakozék, elméne Rúben, és hála Bilhával, az ő atyjának ágyasával, s meghallá Izráel. Valának pedig a Jákób fiai tizenketten.

23. Lea fiai: Jákób elsőszülötte Rúben, azután Simeon, Lévi, Júda, Izsakhár és Zebulon.

24. Rákhel fiai: József és Benjámin.

25. A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai: Dán és Nafthali.

26. A Lea szolgálójának Zilpának fiai: Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek néki Mésopotámiában.

27. És eljuta Jákób Izsákhoz, az ő atyjához Mamréba, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, a hol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala.

28. Valának pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő.

29. És kimúlék Izsák és meghala, és takarították az ő eleihez vén korban, bételvén az étellel; és eltemeték őt az ő fiai, Ézsaú és Jákób.

36.rész

1. Ez Ézsaúnak (azaz Edómnak) nemzetsége.
2. Ézsaú a Kananeusok leányai közül vette vala feleségeit: Adát, a Khitteus Élonnak leányát; és Oholibámát, Anáhnak leányát, a ki Khivveus Czibhón leánya vala.
3. És Boszmáthot, az Ismáel leányát, Nebajóthnak hűgát.
4. Szülé pedig Adá Ézsaúnak Elifázt; és Boszmáth szülé Rehuélt.
5. Oholibáma pedig szülé Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsaú fiai, kik születtek néki Kanaán földén.
6. És felvevé Ézsaú az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait, és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és minden jószágát, melyet szerzett vala Kanaán földén, és elméne más országba, az ő atyjafiának Jákóbnak színe elől.
7. Mert az ő jószáguk több vala, semhogy együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk földé nem bírja vala meg őket az ő nyájaik miatt.
8. Letelepédék tehát Ézsaú a Széir hegyén. Ézsaú pedig az Edóm.
9. Ez Ézsaúnak az Edomiták atyjának nemzetsége a Széir hegyen.
10. Ezek Ézsaú fiainak nevei: Elifáz, Adának Ézsaú feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsaú feleségének fia.
11. Elifáznak fiai valának: Thémán, Omár, Czufó, Gahtám és Kenáz.
12. Thimna pedig Elifáznak, az Ézsaú fiának ágyasa vala, ki Elifáznak szülé Amáleket. Ezek Adának, Ézsaú feleségének fiai.
13. Ezek pedig a Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá, Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai.
14. Oholibámának pedig, Ézsaú feleségének, Anáh leányának, ki Czibhón leánya volt, ezek valának fiai, kiket szüle Ézsaúnak: Jéhus, Jahlám és Korakh.
15. Ezek Ézsaú fiainak fejedelmei: Elifáznak, Ézsaú elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem, Czufó fejedelem, Kenáz fejedelem.
16. Korakh fejedelem, Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól való fejedelmek Edómnak országában; ezek Adá fiai.
17. Rehuélnek pedig, az Ézsaú fiának fiai ezek: Nakhath fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá fejedelem. Ezek Rehuéltől való fejedelmek Edóm országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai.
18. Ezek pedig Oholibámának, Ézsaú feleségének fiai: Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakh fejedelem. Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsaú feleségétől való fejedelmek.
19. Ezek Ézsaú fiai, és ezek azoknak fejedelmei; ez Edóm.
20. A Horeus Széirnek fiai, kik ama földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh.
21. Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelmei, Széirnek fiai Edóm országában.
22. Lótánnak pedig fiai voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna.
23. Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébal, Sefó, Onám.
24. Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában, mikor atyjának Czibhónnak szamarait legelteté.
25. Anáhnak fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya.
26. Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán.

27. Eczernek fiai ezek: Bilhán, Zahaván, Hakán.
28. Disánnak fiai ezek: Húcz és Arán.
29. A Horeusok közül való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem.
30. Disón fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a Horeusok közül való fejedelmek az ő fejedelemségek szerint, Széir tartományában.
31. Ezek pedig a királyok, kik uralkodtak Edóm földén minekelőtte Izráel fiai között király uralkodott volna.
32. Király vala Edómban Bela, Behor fia, s az ő városának neve Dinhába vala.
33. És meghala Bela, uralkodék helyette Jóbáb, Zerakh fia, ki Boczrából való volt.
34. És meghala Jóbáb, és uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám.
35. És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadád, a Bédád fia, a ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején; az ő városának neve pedig Hávit vala.
36. És meghala Hadád és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá.
37. És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a folyóvíz mellett való Rékhobóthból.
38. És meghala Saul és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia.
39. És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék helyette Hadár; és az ő városának neve Pahu, az ő feleségének pedig neve Mehetábéel, a ki Mézaháb leányának Matrédnak leánya vala.
40. Ezek pedig az Ézsaú nemzetségéből való fejedelmek nevei, az ő családjuk, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem.
41. Oholibámá fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem.
42. Kenáz fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem.
43. Magdiél fejedelem, Hirám fejedelem. Ezek Edóm fejedelmei az ő lakások szerint, az ő örökségök földén. Ézsaú az Edómiták atyja.

37.rész

1. Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának földén, Kanaán földén.
2. Ezek a Jákób nemzetségének dolgai: József tizenhét esztendő korában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár vala Bilhának és Zilpának az ő atyja feleségeinek fiai mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő atyjuknak.
3. Izráel pedig minden fiánál inkább szereti vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala őt; és cifra ruhát csináltat vala néki.
4. Mikor pedig láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlölik vala, és jó szót sem bírnak vala hozzá szólani.
5. És álmot álmodék József és elbeszélé az ő bátyjainak; és azok annál inkább gyűlölik vala őt.
6. Mert monda nékik: Hallgassátok meg, kérlek, ezt az álmot, melyet álmodtam.
7. Ímé kévéket kötünk vala a mezőben, és ímé az én kévém felkele és feláll; a ti kévéitek pedig körülállanak, és az én kévém előtt meghajolnak vala.
8. És mondanak néki az ő bátyjai: Avagy király akarsz-é lenni felettünk? Vagy uralkodni akarsz-é rajtunk? S annál is inkább gyűlölik vala őt álmaért és beszédéért.
9. Más álmot is álmodék, és elbeszélé azt az ő bátyjainak, mondván: ímé megint álmot álmodtam; ímé a nap és a hold, és tizenegy csillag meghajol vala én előttem.
10. S elbeszélé atyjának és bátyjainak, és az ő atyja megdorgálá őt, mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmodtál? Avagy elmegyünk-é, én és a te anyád és atyádfiai, hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig?

11. Irigykednek vala azért reá az ő bátyjai; az ő atyja pedig elméjében tartja vala e dolgot.
12. Mikor pedig az ő bátyjai elmenének Sikkhembe, hogy az ő atyjok juhait őrizték;
13. Monda Izráel Józsefnek: A te bátyáid avagy nem Sikkhemben legeltetnek-é? Jöszte, és én hozzájuk küldelek téged. Ő pedig monda: Ímhol vagyok.
14. És monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküldé tehát őt Hebron völgyéből, és méne Sikkhembe.
15. Előtalálá pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és megkérde őt az az ember, mondván: Mit keressz?
16. És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd meg nékem, hol legeltetnek?
17. És monda az ember: Elmentek innen, mert hallám, hogy mondák: Menjünk Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyjai után, és megtalálá őket Dóthánban.
18. Mikor távolról megláták, minekelőtte közel ért volna hozzájuk, összebeszélének, hogy megölik.
19. És szólának egymás között: Ímhol jó az álomlátó!
20. Most hát jertek öljük meg őt, és vessük őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból.
21. Meghallá pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és monda: Ne üssük őt agyon.
22. És monda nékik Rúben: Ne onsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy megszabadítsa őt kezökből, hogy visszavigye atyjához.
23. És lőn, a mint oda ére József az ő bátyjaihoz, letépték Józsefről az ő felső ruháját, a czifra ruhát, mely rajta vala.
24. És megragadák őt és beleveték a kútba; a kút pedig üres vala, nem vala víz benne.
25. Azután leülének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták, hogy ímé egy Ismáelita karaván jó vala Gileádból, és azoknak tevéi visznek vala fűszerszámot, balzsamot és mirhát, menván, hogy alávigyék Égyiptomba.
26. És monda Júda az ő atyjafiainak: Mi haszna, ha megöljük a mi atyánkfiát, és eltitkoljuk az ő vérét?
27. Jertek adjuk el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert atyánkfia, vérünkéből való ő. És hallgatának rá az ő atyjafiai.
28. És menének arra Midiánita kereskedő férfiak, és kivonák és felhozák Józsefet a kútból, és eladák Józsefet az Ismáelitáknak húsz ezüstpénzen: azok pedig elvivék Józsefet Égyiptomba.
29. És visszatére Rúben a kúthoz, és ímé József nem vala a kútban, és megszaggatá ruháit.
30. És megtére az ő atyjafiaihoz, és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek én?
31. Akkor vevék a József felső ruháját, és leölének egy kecskebakot, és belemárták a felső ruhát a vérbe.
32. És elküldék a czifra ruhát, és elvivék atyjokhoz és mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhája-é vagy nem?
33. És megismeré azt, és monda: Fiam felső ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony széllýszaggatta Józsefet.
34. És megszaggatá Jákób ruháit, és zsákba öltözék és gyászoló az ő fiát sokáig.
35. Felkelének pedig minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vigasztalják őt, de nem akara vigasztalódni, hanem monda: Sírva megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atyja.
36. A Midiániták pedig eladák őt Égyiptomba Pótifárnak, a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.

38.rész

1. És lőn abban az időben, hogy Júda elméne az ő atyjafiaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz, kinek neve Khira vala.
2. És meglátá ott Júda egy Súah nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvevé azt, és beméne hozzá.
3. És az fogada méhében és szüle fiat, és nevezé nevét Hérnek.
4. És ismét fogada méhében, s fiat szüle, és nevezé nevét Ónának.
5. Még egyszer szüle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szülé, Khezibben vala.
6. És vőn Júda az ő elsőszülött fiának Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala.
7. De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt, és megöle őt az Úr.
8. És monda Júda Ónának: Eredj be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségül mint sógor, és támaszsz magot bátyádnak.
9. Ónán pedig tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre vesztegeti vala el a magot, hogy bátyjának magot ne támaszson.
10. És gonoszságnak tetszék az Úr szemei előtt, a mit cselekeszik vala, annakokáért megöle őt is.
11. És monda Júda Thámárnak, az ő menyének: Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az én fiam Séla felnevekedik. Mert így gondolkodik vala: Netalán ez is meghal, mint az ő bátyjai. Elméne azért Thámár, és marada az ő atyja házában.
12. Sok idő múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig megvígasztalódék és elméne az ő juhainak nyírőihez, barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába.
13. Hírül adák pedig Thámárnak mondván: Ím a te ipad Thimnába megy juhainak nyírására.
14. Leveté azért magáról özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és leüle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton van; mert látja vala, hogy felnevekedék Séla, és még sem adák őt annak feleségül.
15. Meglátá pedig őt Júda, és tisztátalan személynek gondolá, mivelhogy befedezte vala orczáját.
16. És hozzá tére az útra és monda: Engedd meg kérlek, hogy menjek be te hozzád, mert nem tudja vala, hogy az ő menyé az. Ez pedig monda: Mit adsz nékem ha bejössz hozzám?
17. És felele: Küldök néked az én nyájamból egy kecskefiat. És monda: Adsz-é zálogot, míg megküldöd?
18. És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda: Gyűrűdet, gyűrűd zsinórját és pálczádat, mely kezervedben van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe ejté.
19. Azután felkele és elméne, és leveté magáról a fátolt; és felvevé az ő özvegyi ruháját.
20. És megküldé Júda a kecskefiat az ő Adullámbeli barátjától, hogy visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá azt.
21. És megkérde a helység férfait, mondván: Hol van az a felavatott parázna nő, a ki Enajim mellett az útfélen vala? És azok mondanak: Nem volt erre felavatott parázna nő.
22. Visszatére tehát Júdához, és monda: Nem találám azt meg, a helység lakosai is azt mondák: Nem volt erre felavatott parázna nő.
23. És monda Júda: Tartsa magának, hogy csúffá ne legyünk; ímé én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te pedig nem találtad meg őt.
24. És lőn mintegy három hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te menyed paráználkodott, és ímé terhes is a paráznaság miatt. És monda Júda: Vigyétek ki őt, és égettessék meg.
25. Mikor pedig kivitetnék, elkülde az ő ipához, mondván: Attól a férfiútól vagyok terhes, a kiéi ezek. És monda: Ismerd meg, kérlek, kié e gyűrű, e zsinór, és e pálcza.
26. És megismeré Júda és monda: Igazabb ő nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak Sélának; de nem ismeré őt Júda többé.

27. És lőn az ő szülésének idején, ímé kettősök valának az ő méhében.
28. És lőn, hogy szülése közben az egyik kinyújtá kezét, és fogá a bába és veres fonalat köte reá, mondván: Ez jött ki először.
29. De lőn, hogy a mikor visszavoná kezét, ímé az ő testvére jöve ki. És mondá a bába: Hogy törtél te magadnak rést? Azért nevezé nevét Pérecznek.
30. És utána kijöve az ő testvére kinek veres fonál vala kezén; és nevezé nevét Zerákhnak.

39.rész

1. József pedig aláviteték Égyiptomba és megvevé őt az Ismáelitáktól, kik őt oda vitték vala, egy égyiptomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testőrök főhadnagya.
2. És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala és az ő égyiptomi urának házában vala.
3. Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ő vele, és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencséssé tesz az ő kezében:
4. Kedvessé lőn azért József az ő ura előtt, és szolgál vala néki; és háza felvigyázójává tevé, és mindenét, a mije vala, kezére bízá.
5. És lőn az időtől fogva, hogy házának és a mije volt, mindenének gondviselőjévé tevé, megáldá az Úr az égyiptomi embernek házát Józsefért; és az Úr áldása vala mindenben, a mije csak volt a házban és a mezőn.
6. Mindent azért valamije vala József kezére bízá; és semmire sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megesszik vala. József pedig szép termetű és szép arcú vala.
7. És lőn ezek után, hogy az ő urának felesége Józsefre veté szemeit, és monda: Hálj velem.
8. Ő azonban vonakodék s monda az ő ura feleségének: Ímé az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs az ő háza dolgaira, és a mije van, mindenét az én kezemre bízá.
9. Senki sincs nálamnál nagyobb az ő házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak téged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vétkezném az Isten ellen?
10. És lőn, hogy az asszony mindennap azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata reá, hogy vele háljon és vele egyesüljön.
11. Lőn azért egy napon, hogy valami dolgát végezni a házba beméne, és a háznép közül senki sem vala ott benn a házban,
12. És megragadá őt ruhájánál fogva, mondván: Hálj velem. Ő pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és elfuta és kiméne.
13. És mikor látja vala az asszony, hogy az a maga ruháját az ő kezében hagyta, és kifutott:
14. Összehívá a háznépet és szóla hozzájuk, mondván: Lássátok, héber embert hozott hozzánk, hogy megcsúfoljon bennünket. Bejött hozzám, hogy velem háljon, s én fenszóval kiálték.
15. És lőn, a mint hallja vala, hogy fenszóval kezdék kiáltani, ruháját nálam hagyá és elfuta és kiméne.
16. Megtartá azért az ő ruháját magánál, míg az ő ura haza jöve.
17. S ilyen szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzám a héber szolga, a kit ide hoztál, hogy szégyent hozzon reám.
18. És mikor fenszóval kezdtem kiáltani, ruháját nálam hagyá és kifuta.
19. És lőn, a mint hallja az ő ura az ő feleségének beszédeit, melyeket néki beszélt, mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra gerjede.
20. Vevé azért Józsefet az ő ura és veté őt a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva, és ott vala a tömlöczben.

21. De az Úr Józseffel vala, és kiterjeszté reá az ő kegyelmességét és kedvessé tevé őt a tömlöcztartó előtt.

22. És a tömlöcztartó mind azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának, József kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden ő általa történék.

23. És semmi gondja nem vala a tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának, mivelhogy az Úr vala Józseffel, és valamit cselekeszik vala, az Úr szerencséssé teszi vala.

40. rész

1. És lőn ezekután, hogy az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere vétkezének az ő urok ellen, az égyiptomi király ellen.

2. Megharaguvék azért a Faraó az ő két főemberére, a főpohárnokra, és a főszütőmesterre.

3. És fogságba vetteté azokat a testőrök főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre, ahol fogva vala József.

4. A testőrök főhadnagya pedig Józsefet rendelé melléjük és szolgálá nékik. És jó ideig valának fogságban.

5. És az égyiptomi király pohárnoka és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának, látának álmot mindketten; mindegyik külön álmot, azon egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint.

6. És beméne hozzájuk József reggel, látá, hogy ímé bánkódnak vala.

7. És megkérdé a Faraó főembereit, a kik az ő ura házánál vele együtt fogva valának, mondván: Miért oly komor ma a ti orcátok?

8. És mondának néki: Álmot láttunk és nincsen a ki megfejtse azt. És monda nékik József: A megfejtés nem Isten dolga-é? mondjátok el, kérlek, nékem.

9. Elbeszélé azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda néki: Álmomban ímé egy szőlőtő vala előttem;

10. És a szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy bimbózáék, virágozáék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket.

11. A Faraó pohara pedig az én kezemben vala, és én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe.

12. És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a három vesszőszál, három nap.

13. Harmadnap múlva a Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát, az elébbi tiszted szerint, mikor az ő pohárnokja valál.

14. Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmasságot velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts meg engem e házból.

15. Mert lopva hoztak el engem a héberek földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy a tömlöczbe vessenek.

16. És látá a főszütőmester, hogy jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én is, hogy ímé három kosár kalács vala fejemben.

17. A felső kosárban pedig valának a Faraónak mindenféle süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosárból, az én fejemről.

18. És felele József és monda: Ez annak a magyarázatja: a három kosár, három nap.

19. Harmadnap múlva fejedet véteti a Faraó és fára akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsoadat.

20. S lőn harmadnapon a Faraó születése napja, és vendégséget szerze minden ő szolgálainak, s akkor a főpohárnokot és a főszütőmestert is fölvevé szolgálái közé.

21. És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és nyújtotta a poharat a Faraó kezébe.

22. A fősütő mestert pedig felakasztatá; a miképen magyarázta vala nékik József.

23. És nem emlékezék meg a főpohárnok Józsefről, hanem elfelejtkezék róla.

41.rész

1. Lőn pedig két esztendő múltán, hogy a Faraó álmodt láta, s ímé áll vala a folyóvíz mellett.
2. És ímé a folyóvízből hét szép és kövér tehén jó vala ki, és legel vala a nádasban.
3. S ímé azok után más hét tehén jó vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek, és oda állanak vala ama tehenek mellé a folyóvíz partján.
4. És elnyelék a rút és ösztövér tehenek a hét szép és kövér tehenet; és felserkene a Faraó.
5. És elaluvék és másodszor is álmodt láta, és ímé hét gabonafej nevededik vala egy száron, mind teljes és szép.
6. És ímé azok után hét vékony s keleti széltől kiszáradt gabonafej nevededik vala.
7. És elnyelék a vékony gabonafejek a hét kövér és teljes gabonafejet. És felserkene a Faraó, és ímé álmodt vala.
8. Reggelre kelvén, nyugtalankodék lelkében, elküldé azért és egybehívatá Égyiptom minden jóvendőmondóját, és minden bölcsét és elbeszélé nékik a Faraó az ő álmodt, de senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna a Faraónak.
9. Szóla azért a főpohárnok a Faraónak, mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon.
10. A Faraó megharagudt vala az ő szolgálaira, és fogságba vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába, engem és a fősütő mestert.
11. És álmodt látánk egy éjjel, én is, az is; mindegyikünk a maga álmodt értelmé szerint álmodt.
12. És vala velünk ott egy héber ifjú, a testőrök főhadnagyának szolgálója; elbeszéltek vala néki, és ő megfejté nékünk a mi álmodtunkat; mindegyikünknek az ő álmodt szerint fejté meg.
13. És lőn, hogy a miképen megfejté nékünk, úgy lőn: engem visszahelyezé hivatalomba, amazt pedig felakasztatá.
14. Elküldé azért a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák őt a tömlöczből, és megborotválkozék, ruhát váltá és a Faraóhoz méne.
15. És monda a Faraó Józsefnek: Álmodt láttam és nincs a ki megmagyarázza azt: Én pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod az álmodt, meg is magyarázod azt.
16. És felele József a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, a mi a Faraónak javára van.
17. Monda azért a Faraó Józsefnek: Álmodtomban ímé állók vala a folyóvíz partján.
18. És ímé a folyóvízből hét kövér és szép tehén jó vala ki, és legel vala a nádasban.
19. S ímé azok után más hét tehén jó vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és hitványak; egész Égyiptom földén nem láttam azokhoz hitványságra hasonlókat.
20. És elnyelék az ösztövér és rút tehenek, az elébbi hét kövér tehenet.
21. És azok gyomrukban valának, de nem tetszik vala meg, hogy gyomrukban volnának, mert külsejük oly rút vala, mint az előtt. És felserkének.
22. És láttam álmodtomban, és ímé hét gabonafej nevededik vala egy száron, mind teljes és szép.
23. És ímé hét összeaszott, vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej nevededik vala azok után,
24. És elnyelék a vékony gabonafejek a hét szép gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki sincs, a ki megmagyarázza nékem.
25. És monda József a Faraónak: A Faraó álmodt egy és ugyanaz; a mit Isten cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak.
26. A hét szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét esztendő; az álmodt egy és ugyanaz.
27. A hét ösztövér és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is hét esztendő, és a hét

vékony, keleti széltől kiszáradt gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje.

28. Ez az a mit mondék a Faraónak, hogy a mit Isten cselekedni akar, megmutatta a Faraónak.

29. Ímé hét esztendő jó, és nagy bőség lesz egész Égyiptomban.

30. Azok után pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden bőséget elfelejtenek Égyiptom földén, és megemészti az éhség a földet.

31. És nem ismerzik meg az elébbi bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert igen nagy lesz.

32. Hogy pedig a Faraó álma kettős, kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégezett dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni.

33. Most azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit, és tegye Égyiptom földén gondviselővé.

34. Cselekedje ezt a Faraó és rendeljen tisztartókat az országnak, és szedjen ötödöt Égyiptom földén a hét bő esztendőben.

35. És takarítsák be a következő jó esztendők minden termését, és gyűjtsenek gabonát a Faraó keze alá, élelműl a városokban, és tartsák meg,

36. És legyen az élelem tartalékban az ország számára az éhség hét esztendejére, melyek elkövetkeznek Égyiptom földére, hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt.

37. És tetszék e beszéd a Faraónak és minden ő szolgáinak.

38. Monda azért a Faraó az ő szolgáinak: Találhatnánk-e ehhez hasonló férfit, a kiben az Isten lelke van?

39. És monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mind ezeket néked jelentette meg, nincs hozzád fogható értelmes és bölcs ember.

40. Te légy az én házamon főgondviselő, és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a királyiszek tesz engem nálad nagyobbá.

41. Monda továbbá a Faraó Józsefnek: Ímé fejedelemmé tettelek az egész Égyiptom földén.

42. És levevé a Faraó a maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és felöltözteté őt drága gyolcs ruhába, és aranylánczot tón az ő nyakába.

43. És meghordoztatá őt az ő második szekerén, és kiáltják vala ő előtte: Térdet hajtsatok! Így tevő őt fejedelemmé az egész Égyiptom földén.

44. És monda a Faraó Józsefnek: Én vagyok a Faraó; de te nálad nélkül senki se kezét, se lábát fel ne emelhesse egész Égyiptom földén.

45. És nevezé a Faraó József nevét Czaferát-Pahneákhnak, és adá néki feleségül Aszenáthot, Potiferának On papjának leányát. És kiméne József Égyiptom földére.

46. József pedig harmincz esztendős vala, mikor a Faraó előtt, az égyptomi király előtt álla. Kiméne tehát József a Faraó elől, és bejárá az egész Égyiptom földét.

47. És a föld a hét bő esztendő alatt tele marokkal ontá a termést.

48. És összegyűjté a hét esztendőnek minden eleségét, mely vala Égyiptom földén, és a városokba takarítá az élelmet, minden városba a körülte levő határ élelmét takarítá be.

49. És felhalmozá József a gabonát, mint a tenger fővénye, igen sokat, annyira, hogy megszűntek azt számba venni, mivelhogy száma nem vala.

50. Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendejének eljötté előtt, kiket szüle néki Aszenáth, Potiferának az On papjának leánya.

51. És nevezé József az elsőszülöttnek nevét Manassének: mert úgymond, elfelejteté én velem Isten minden én vesződségemet, és az én atyámnak egész házát.

52. A másodiknak nevét pedig nevezé Efraimnak: mivel, úgymond, megsaporított engem Isten az én nyomorúságomnak földén.

53. Eltele tehát a bőség hét esztendeje, a mely vala Égyiptomnak földén.

54. És elkezdődék az éhség hét esztendeje, mint megmondotta vala József; és lőn éhség minden

országban; de Égyiptom földén mindenütt vala kenyér.

55. De megéhezék egész Égyiptom földe is, és kenyérért kiált vala a nép a Faraóhoz. - Monda pedig a Faraó mind az Égyiptombelieknek: Menjete Józsefhez, és a mit mond néktek, azt míveljétek.

56. És az éhség mind az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a gabonás házakat, és árulja vala az Égyiptombelieknek; mert nagyobbodik vala az éhség Égyiptom földén.

57. És mind az egész föld Égyiptomba megy vala Józsefhez gabonát venni; mert nagy vala az éhség az egész földön.

42.rész

1. És látá Jákób, hogy van gabona Égyiptomban és monda Jákób az ő fiainak: Mit néztek egymásra?

2. És monda: Ímé hallom hogy Égyiptomban van gabona; menjetek le oda, és vegyetek onnan nekünk gabonát, hogy éljünk és ne haljunk meg.

3. Leméne azért Józsefnek tíz bátyja Égyiptomba gabonát venni.

4. De Benjámint a József öccsét nem bocsátá el Jákób az ő bátyjaival; mert mondá: Netalán veszedelem érhetné.

5. Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán földén.

6. József pedig az ország kormányzója vala, és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének. Eljutának azért a József bátyjai, és arczzal a földre borúlának ő előtte.

7. Amint meglátá József az ő bátyjait, megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájuk, és kemény beszédekkel szóla nekik, mondván: Honnan jöttetek? Azok pedig mondának: Kanaán földéről jöttünk eleséget venni.

8. Megismeré pedig József az ő bátyjait, de azok nem ismerék meg őt.

9. És megemlékezék József az álmokról, a melyeket azok felől álmodott vala. És monda nekik: KémeK vagytok ti, kik azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok.

10. És mondának neki: Nem uram, hanem eleséget venni jöttek a te szolgálád.

11. Mi mindnyájan egy ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. Soha nem voltak kémeK a te szolgálád.

12. Ismét monda: Nem úgy van, hanem azért jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok.

13. Amazok mondának: Mi, te szolgálád, tizenketten vagyunk testvérek, egy embernek fiai, Kanaán földén; és ímé legkisebbikünk most atyánknál van, egyikünk pedig nincsen meg.

14. József pedig monda nekik: Úgy van a mint néktek mondám: kémeK vagytok.

15. Ezzel lesztek próbára téve: Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg ide nem jó a ti legkisebbik atyátokfia.

16. KüldjeteK el közületeK egyet, hogy hozza ide testvéreteK; ti pedig fogva leszeteK. Így lesz próbára téve beszédeK, hogy igaz járatban vagyteK-é vagy nem? Úgy éljen a Faraó, hogy ti kémeK vagyteK.

17. Annakokáért fogságban tartá őket harmadnapig.

18. Harmadnap pedig monda nekik József: Ezt cselekedjéteK, hogy éljeteK; az Istent én is félem.

19. Ha igaz emberek vagyteK, maradjon fogva egyik testvéreteK a ti tömlöczötöKben, ti pedig menjeteK el, vigyeteK gabonát házaitok szükségére.

20. Legkisebbik atyátokfiát pedig hozzátok én hozzám, akkor igazolva leszneK beszédeiteK és nem haltok meg. És aképen cselekedéneK.

21. És mondának egymásnak: Bizony vétkeztünk mi a mi atyánkfia ellen, a kinek láttuk lelki szorongását, mikor nekünk könyörög vala, de nem hallgattunk reá; azért következett reánk ez a nyomorúság.

22. Rúben pedig felele nékik, mondván: Avagy nem mondtam-é néktek, hogy ne vétkezzetek a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reám. És ímé vérét is keresik rajtunk!

23. És nem tudják vala ők, hogy József érti őket, mert tolmács vala közöttük.

24. És elfordula tőlök és síra: Azután hozzájok fordula és szóla nékik, és visszatartá közülök Simeont, és szemök láttára megkötözteté őt.

25. És parancsola József, hogy töltsék meg edényeiket gabonával, és tegyék vissza pénzüket mindeniknek az ő zsákjába, és hogy adjanak nékik enni valót az útra; és így cselekedének velök.

26. És felveték gabonájokat szamaraikra és elmenének onnan.

27. És egyik kioldá zsákját, hogy abrakot adjon szamarának a szálláson és meglátá az ő pénzét, hogy ímé zsákja szájában van az.

28. És monda az ő atyjafiainak: Visszatették az én pénzemet, és ímé zsákomban van. Akkor megrettene szívök, és remegve mondanak egymásnak: Micsoda ez, a mit Isten cselekedett velünk?

29. És eljutának atyjokhoz Jákóbbhoz Kanaán földére és mindazt elbeszélék néki a mi velök történt vala, mondván:

30. Az a férfiú, annak a földnek ura, keményen szóla nekünk, és úgy bánt velünk, mintha az országot kémleltük volna.

31. És mondánk néki: Igaz emberek vagyunk, soha nem voltunk mi kémek.

32. Tizenketten vagyunk atyafiak, a mi atyánknak fiai, egyikünk nincs meg, legkisebbikünk pedig most atyánkkal van Kanaán földén.

33. És monda nekünk az a férfiú, annak a földnek ura: Erről ismerem meg, hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfiát hagyjátok nálam, a házaitok szükségére valót vigyétek, és menjetek el;

34. És hozzátok hozzám a ti legkisebbik atyátokfiát, akkor megtudom, hogy nem vagytok kémek, hanem igaz emberek; akkor visszaadom néktek a ti atyátokfiát, és ebben az országban kereskedhettek.

35. És lőn a mint zsákjaikat kiüresíték, ímé az ő csomó pénze mindeniknek zsákjában vala. A mint látták az ő csomó pénzeiket ők és az ő atyjok, megfélemlének.

36. És monda nékik az ő atyjok Jákób: Megfosztotok engem gyermekeimtől; József nincsen, Simeon sincsen. Benjámint is elviszitek? mindez engem ér!

37. Akkor szóla Rúben az ő atyjának, mondván: az én két fiamat öld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bíz az én kezemre őt, és én visszahozom néked.

38. Az pedig monda: Nem megy le oda az én fiam ti veletek, mert az ő bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelem érné őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet bűba borítva bocsátanátok le a koporsóba.

43.rész

1. Az éhség pedig elhatalmazott vala az országon.

2. És lőn mikor fogytán vala az eleség, melyet Égyiptomból hoztak vala, monda nékik az ő atyjok: Menjetek el ismét, vegyetek nekünk egy kevés eleséget.

3. És felele néki Júda, mondván: Erősen fogadkozik az a férfiú, mondván: Szíнем elé ne kerüljeteк, ha veleteк nem lesz a ti atyátokfia.

4. Ha azért elbocsátod velünk a mi öcsénket, elmegyünk, és veszünk néked eleséget;

5. Ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk, mert az a férfiú megmondá nekünk: Szíнем elé ne kerüljeteк, ha a ti atyátokfia veleteк nem lesz.

6. És monda Izráel: Miért cselekedtetek gonoszul velem, hogy megmondtátok annak a férfiúnak, hogy még van egy öcséteк?

7. Azok pedig mondának: Nagyon tudakozódek az a férfiú felőlünk és nemzetségünk felől, mondván: Él-é még atyátok? van-é még testvéretek? És mi kérdéseikhez képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-é mi, hogy azt mondja: Hozzátok ide a ti atyátokfiát?

8. És monda Júda Izráelnek, az ő atyjának: Bocsásd el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és elmegyünk, hogy éljünk és meg ne haljunk se mi, se te, se a mi gyermekeink.

9. Én leszek kezes érette, az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom őt hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös legyek előtted.

10. Bizony ha nem késlekedünk vala, ez ideig már kétszer is megjöhettünk volna.

11. És monda nékik Izráel az ő atyjok: Ha csakugyan így kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld válogatott gyümölcsseiből a ti edényeitekbe, és vigyetek ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balsamot, egy kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát.

12. Pénzt pedig két annyit vigyetek magatokkal, sőt a mely pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez.

13. Öcséteket is vegyétek, keljete fel és menjete vissza ahhoz a férfiúhoz.

14. A mindenható Isten pedig engedje, hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál, és bocsássa vissza ti veletek a másik atyátokfiát, és Benjámint. Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek megfosztva.

15. Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe, és Benjámint, és felkelének és alámenének Egyiptomba, és megállának József előtt.

16. A mint meglátá József ő velök Benjámint, monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az embereket a házba, és ölj barmot, s készítsd el, mert velem ebédelnek ez emberek ma délben.

17. És az a férfiú aképen cselekedék, amint József parancsolta vala, és bevivé az a férfiú azokat az embereket a József házába.

18. És megfélemlének azok az emberek, a miért bevivék őket a József házába, és mondának: A pénzért hozattatánk ide be, mely először a mi zsákjainkba tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon és minket rabszolgákká tegyen a mi samarainkkal együtt.

19. És járulának József házának gondviselőjéhez, és szólának néki a ház ajtajában.

20. És mondának: Kérünk uram! Ennekelőtte alájöttünk vala eleséget venni.

21. És lőn mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi zsákjainkat: imé mindenikünknek pénze az ő zsákjának szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke szerint; és visszahoztuk azt magunkkal.

22. De más pénzt is hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette a mi pénzünket zsákjainkba.

23. És monda: Legyetek békén, ne féljetek; a ti Istentek és a ti atyátok Istene adta néktek azt a kincset zsákjaitokba; pénzete az én kezemhez jutott. És kihozá hozzájuk Simeont.

24. Bevivé azután a férfiú azokat az embereket a József házába, és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és abrakot is ada az ő samaraiknak.

25. Ők pedig elkészíték az ajándékot mire József délben megjöve; mert megértették vala, hogy ott ebédelnek.

26. Mikor József haza jöve, bevivé néki az ajándékot, mely kezökben vala, a házba, és leborulának előtte a földig.

27. És kérdezősködék egészségök felől, s monda: Egészségben van-é a ti vén atyátok, a kiről nékem szóltatok? él-é még?

28. Azok pedig mondának: Egészségben van a te szolgád, a mi atyánk, még él. És meghajták magokat és leborulának.

29. És felemelé szemeit és látá Benjámint az ő atyjafiát, az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkisebbik atyátokfia, a ki felől nékem szóltatok vala? És ismét monda: Az Isten légyen hozzád kegyelmes, fiam!

30. Akkor elsiete onnan József, mert felgerjede szíve az ő öcsce iránt, és erőlteti vala a sírás;

beméne azért szobájába, és ott síra.

31. Azután megmosá orczáját, és kiméne, és megtartóztatá magát, és monda: Hozzatok enni valót.

32. És elhozák néki külön, azoknak is külön, és az Égyiptombelieknek is, kik vele esznek vala, külön: Mert nem ehettek az Égyiptombeliek együtt a héberekkel, mert utálatos az az Égyiptombeliek előtt.

33. Leülének azért ő előtte, az elsőszülött az ő elsőszülöttsége szerint, és a fiatalabb az ő fiatalága szerint. És az emberek álmétkodva nézének egymásra.

34. Ő pedig részt juttata azoknak maga elől és a Benjámin része ötszörte nagyobb vala mindnyájok részénél. És ivának és megittasodának ő nála.

44.rész

1. Azután parancsola József az ő háza gondviselőjének, mondván: Töltsd meg ez embereknek zsákjait eleséggel a mennyit elvihetnek; és mindeniknek pénzét tedd zsákja szájába.

2. Az én poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkisebbik zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az József beszéde szerint cselekedék, a mint beszélt vala.

3. Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek, szamaraikkal együtt.

4. Kimenének a városból, de nem messze haladhatának, a mikor monda József az ő háza gondviselőjének: Kelj fel, siess utánuk azoknak az embereknek és ha eléred őket, mondd nekik: Miért fizettetek gonoszszal a jó helyébe?

5. Avagy nem abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendőlni! Gonoszul cselekedtetek, a mit cselekedtetek!

6. És utólré őket, és ilyen szavakkal szóla nekik.

7. Azok pedig mondanak néki: Miért szól az én uram ilyen szavakkal? Távol legyen szolgálidtól, hogy ilyen dolgot cselekedjenek.

8. Ímé a pénzt, melyet zsákjaink szájában találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földéről; hogy loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat?

9. Akinél megtaláltatik a te szolgálid közül, haljon meg az; sőt mi is szolgálí leszünk uramnak.

10. És monda: Mostan is legyen beszédetek szerint: a kinél megtaláltatik, az légyen nékem szolgálám, ti pedig mentek legyetek.

11. És sietének és leraká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki az ő zsákját.

12. És keresgélé; a legnagyobbikon kezdé s a legkisebbiken végezé, és megtalálá a poharat a Benjámin zsákjában.

13. Azok pedig meghasogaták ruhájokat, és kiki megterhelé a maga szamarát, és visszatérének a városba.

14. És beméne Júda és az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és földre esének előtte.

15. És monda nekik József: Mi dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é hogy az ilyen magamféle ember jövendőlni tud?

16. És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak? Mit szóljunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten büntetése utólréte szolgálídat. Ímé mi az én uram szolgálí vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár találtatott.

17. Ő pedig monda: Távol legyen tőlem, hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a pohár, az legyen nékem szolgálám, ti pedig békességgel menjetek el a ti atyátokhoz.

18. De Júda hozzá járula és monda: Kérlek, uram, hadd szólhasson egy szót uram fülébe a te szolgálád, és ne gerjedjen fel haragod a te szolgálád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz.

19. Az én uram kérdezte vala az ő szolgálít, mondván: Van-é atyátok, vagy testvéretek?

20. Akkor mi azt felelénk az én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermek, a ki az ő

vénségében lett; és ennek bátyja megholt, és csak ő maga maradt az ő anyjától, és az ő atyja szereti őt.

21. És azt mondád a te szolgálidnak: Hozzátok én hozzám azt, hogy szemeimet reá vessem.

22. És mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az ő atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal az.

23. És ezt mondád a te szolgálidnak: Ha a ti legkisebbik atyátokfia el nem jó veletek, színem elé se kerüljetek többé.

24. Mikor azért felmenénk a te szolgálodhoz, az én atyámhoz és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét;

25. És monda a mi atyánk: Menjetek vissza, és vegyetek nekünk egy kevés eleséget.

26. És mondánk: Nem mehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk lesz, akkor lemegyünk; mert nem mehetünk ama férfiú színe elé, ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk nem lesz.

27. És monda a te szolgálád, az én atyám, nekünk: Ti tudjátok hogy az én feleségem nekem csak két fiat szült.

28. Az egyik kiméne tőlem, és azt mondom vala: bizonyára fenevad szaggatta széllyel és attól fogva nem láttam őt.

29. Ha ezt is elviszitek szemeim elől, s veszedelem találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva bocsátjátok alá a koporsóba.

30. Ha tehát most visszamenédek a te szolgálodhoz, az én atyámhoz, és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek lelkéhez van nőve,

31. Ha meglátja, hogy nincs meg a gyermek, meghal s akkor a te szolgálid, a te szolgálidnak, a mi atyánknak ősz fejét búba borítva bocsátják alá a koporsóba.

32. Mivel a te szolgálád e fiúért az ő atyjánál kezes lett, mondván: Ha vissza nem hozom őt hozzád, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt.

33. Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgálád, az én uramnak szolgáljául; e gyermek pedig menjen fel az ő bátyjaival.

34. Mert mimódon mehetnék én fel atyámhoz, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül, hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?

45.rész

1. És nem tartóztathatá magát tovább József mindazok előtt, kik körülötte állának és felkiálta: Vezessetek ki minden embert mellőlem. És nem marada senki nála, mikor megismerteté magát József az ő atyjafiaival.

2. És hangos sírásra fakada, úgy hogy meghallák az Égyiptombeliek, és meghallá a Faraó háznépe is.

3. És monda József az ő atyjafiainak: Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem felelhetének néki az ő atyjafiai, mert megrettentek vala tőle.

4. Monda azért József az ő atyjafiainak: Jőjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok vala Égyiptomba.

5. És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek.

6. Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem aratás nem lesz.

7. Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy míveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással.

8. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten, ki engem a Faraó atyjává tett, és egész

házának urává, és Égyiptom egész földének fejedelmévé.

9. Siessetek és menjetek fel atyámhoz, és mondjátok néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem egész Égyiptomnak urává tett, jőjj le én hozzám, ne késsél.

10. És Gósen földén lakozol, és én hozzám közel leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid, barmaid, és mindened, a mid van.

11. És eltartalak ott téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van.

12. És ímé a ti szemeitek látják, és az én atyámfiának Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok.

13. Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőségemet Égyiptomban, és mindazt, a mit láttatok. És siessetek s hozzátok ide az én atyámat.

14. És nyakába borúla az ő öccsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra az ő nyakán.

15. És megcsókolá mind az ő testvéreit és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkedének vele az ő testvérei.

16. És eljuta a hír a Faraó házába is, mondván: Eljöttek a József atyjafiai; és tetszék e dolog mind a Faraónak, mind az ő szolgálainak.

17. És monda a Faraó Józsefnek: Mondd meg a te atyádfiainak: Ezt cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaitokat, és eredjete, menjete el Kanaán földére;

18. És vegyétek fel atyátokat és házatok népét, és jőjjetek hozzám; és én néktek adom Égyiptom földének javát, hogy éljétek e földnek zsírját.

19. Ez is parancsolatúl legyen néked: Ezt műveljétek, vigyete magatokkal Égyiptom földéről szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára, és vegyétek fel atyátokat és jőjjetek.

20. A ti házi eszközeitekre pedig ne tekintsetek sóhajtva; mert egész Égyiptom földének a legjava a tiétek.

21. És aképen cselekedének Izráel fiai; és ada nékik József szekereket a Faraó parancsolatja szerint; és enni valót is ada nékik az útra.

22. Valamennyien valának, mindegyiknek ada egy-egy öltöző ruhát: Benjáminnak pedig ada háromszáz ezüst pénzt és öt öltöző ruhát.

23. Atyjának pedig küldé ilyenképen: tíz szamarat égyiptomi javakkal terhelve, és tíz nőtény szamarat gabonával, kenyérral és egyéb étellemmel terhelve, az ő atyjának az útra.

24. És elbocsátá az ő testvéreit, és elmenének, és monda nékik: Ne háborogjatok az úton.

25. Feljövének azért Égyiptomból: és eljutának Kanaán földére az ő atyjokhoz, Jákóbbhoz.

26. És mikor tudtára adák, mondván: József még él, és hogy uralkodik egész Égyiptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala nékik.

27. Elbeszélék azért néki József minden beszédét, a melyeket velök beszélt vala, és látá a szekereket is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigyék; akkor fölélede az ő atyjoknak, Jákóbnak lelke.

28. És monda Izráel: Elég nékem, hogy József az én fiam még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minekelőtte meghalok.

46.rész

1. Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és méne Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő atyja Izsák Istenének.

2. És szóla Isten Izráelnek éjjeli látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő pedig monda: Ímhol vagyok.

3. És monda: Én vagyok az Isten, a te atyádnak Istene: Ne félj lemenni Égyiptomba: mert nagy néppé teszek ott téged.

4. Én lemegyek veled Égyiptomba, és én bizonynyal fel is hozlak; és József fogja bé a te szemeidet.
5. Felkerekedék azért Jákób Beérsebából, és elvivék Izráel fiai Jákóbot az ő atyjokat, és gyermekeiket és feleségeiket a szekereken, melyeket a Faraó küldött vala érette.
6. És elvivék nyájaikat és szerzeményeiket, melyeket Kanaán földén szereztek vala, és jutának Égyiptomba Jákób és minden vele levő magva.
7. Az ő fiait és fiainak fiait, az ő leányait, és fiainak leányait és minden vele levő magvát elvivé magával Égyiptomba.
8. Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, kik bementek Égyiptomba: Jákób és az ő fiai: Jákóbnak elsőszülötte Rúben.
9. Rúben fiai pedig: Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármí.
10. Simeon fiai pedig: Jemúel, Jámin, Ohad, Jákhin, Czóhár és Saul a kanaáni asszonynak fia.
11. Lévi fiai pedig: Gerson, Kehát, Mérári.
12. Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla, Percz, Zerákh; de megholt vala Hér és Ónán a Kanaán földén. Percznek fiai pedig: Kheczrón és Khámul.
13. Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvah, Jób és Simrón.
14. Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhleél.
15. Ezek Lea fiai, a kiket szült vala Jákóbnak Mésopotámiában, Dínával az ő leányával együtt. Fiainak és leányainak összes száma: harminczhárom lélek.
16. Gád fiai pedig: Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli.
17. Áser fiai pedig: Jimnáh, Jisváh, Jisvi, Beriha és Szerakh az ő húgok; Berihának fiai pedig: Khéber és Mákhíel.
18. Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott vala Leának az ő leányának; és ő szülé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak.
19. Rákhelnek, Jákób feleségének fiai: József és Benjámin.
20. És születének Józsefnek Égyiptom földén Manasse és Efraím, a kiket Asznáth, Potiferának, On papjának leánya szült néki.
21. Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher, Asbél, Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppim, Khuppim és Ard.
22. Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak, mindössze tizennégy lélek.
23. Dán fia pedig: Khusim.
24. Nafthali fiai pedig: Jakhczeél, Gúni, Jéczer és Sillém.
25. Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő leányának; és ezeket szülte Jákóbnak, mindössze hét lelket.
26. Valamennyi Jákóbbal Égyiptomba jött lélek, kik az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak feleségeit nem számítva, mindössze hatvanhat lélek.
27. József fiai pedig, kik Égyiptomban születtek, két lélek. Jákób egész házanépe, mely Égyiptomba ment vala, hetven lélek.
28. Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez, hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen földére.
29. És befogata József az ő szekérébe, és eleibe méne Izráelnek az ő atyjának Gósenbe; s a mint maga előtt látá, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok ideig.
30. És monda Izráel Józsefnek: Immár örömet meghalok, minekutána láttam a te orczádat, hogy még élsz.
31. József pedig monda az ő testvéreinek, és az ő atyja házanépének: Felmegyek és tudtára adom a Faraónak, és ezt mondom néki: Az én testvéreim és atyám háznépe, kik Kanaán földén valának, eljöttek én hozzám.
32. Azok az emberek pedig juhpásztorok, mert baromtartó nép valának, és juhaikat, barmaikat, és mindenöket valamijök van, elhozták.
33. S ha majd a Faraó hivat titeket és azt kérdi: Mi a ti életmódotok?

34. Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgálid gyermekségüinktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhásztor utálatos az Égyiptombeliek előtt.

47.rész

1. Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak, és monda: Az én atyám és atyámfiái, juhaikkal, barmaikkal és mindenökkel valamijök volt, ide jöttek Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak.
2. És vón ötöt az ő testvérei közül, és állítá őket a Faraó elé.
3. És monda a Faraó a József testvéreinek: Mi a ti életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok a te szolgálid, mi is, mint a mi atyáink.
4. És mondának a Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk, mert a te szolgálid barmainak nincs legelője, mivelhogy elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak azért most a te szolgálid Gósen földén.
5. És szóla a Faraó Józsefnek, mondván: A te atyád és a te atyádfiai jöttek te hozzád.
6. Égyiptom földe ímé előtted van; e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod, hogy vannak közöttök arra termett emberek, tedd azokat az én barmaim gondviselőivé.
7. Bevivé József Jákóbot is az ő atyját, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté Jákób a Faraót.
8. És monda a Faraó Jákóbnak: Hány esztendő vagy?
9. Monda pedig Jákób a Faraónak: Az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harmincz esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyám élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdosnak.
10. És megáldá Jákób a Faraót, és kiméne a Faraó elől.
11. Megtelepíté tehát József az ő atyját és atyjafiait, és ada nékik birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb részében a Rameszesz földén; a mint megparancsolta vala a Faraó.
12. És ellátja vala József az ő atyját és atyjafiait, és az ő atyjának egész házanépét kenyérrel, gyermekeik számához képest.
13. És kenyér nem vala az egész föld kerekiségén, mert igen nagy vala az éhség, és elalélt vala Égyiptom földe, és a Kanaán földe az éhség miatt.
14. József pedig mind összeszedé a pénzt, a mi találtatik vala Égyiptomnak és Kanaánnak földén a gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bevivé József a pénzt a Faraó házába.
15. És mikor elfogyott a pénz Égyiptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Égyiptom Józsefhez méne, mondván: Adj nékünk kenyeret, miért haljunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz?
16. És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz.
17. És elvivék barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret lovakért, juhokért, ökrökért és szamarakért: és eltartá őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik összeségéért.
18. Mikor pedig elmúlék az esztendő, menének hozzá a második esztendőben, és mondának néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak, a mint látja az én uram semmi sem maradt, csak testünk és földünk.
19. Miért vesszünk el szemed láttára mind magunk, mind földünk? végy meg minket és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgálai leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne haljunk meg, és a föld ne pusztuljon el.
20. Megvevé azért József egész Égyiptom földét a Faraó részére, mert az Égyiptombeliek mind eladák az ő földjüket, mivelhogy erőt vett vala rajtuk az éhség. És a föld a Faraóé lőn.
21. A népet pedig egyik városból a másikba telepíté Égyiptom egyik határszélétől másik széléig.

22. Csak a papok földét nem vevé meg, mert a papoknak szabott részök vala a Faraótól és abból a szabott részből élnek vala, a mit nékik a Faraó ad vala; annak okáért, nem adák el az ő földjüket.

23. És monda József a népnek: Ímé megvettelek titeket a mai napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímhol számotokra a mag, vessétek be a földet.

24. És takaráskor adjatok a Faraónak egy ötödrészt; négy rész pedig legyen a tiétek, a mező bevetésére és éléstekre, mind magatoknak, mind házatok népének, és gyermekeiteknek eledelül.

25. És mondának: Életünket megtartottad; hadd találjunk kegyelmet uram szemei előtt, és szolgálj leszünk a Faraónak.

26. És törvénynyé tevé azt József mind e mai napig Égyiptom földén, hogy a Faraóé az ötödrész, csak a papok földé, egyedül az nem volt a Faraóé.

27. Lakozék azért Izráel Égyiptom földében a Gósen földén, és ott megöröködének, s megszaporodának és megsokasodának felette igen.

28. Jákób pedig tizenhét esztendeig él vala Égyiptom földén, és Jákób élete esztendeinek napjai száz negyvenhét esztendő.

29. És elközelgetének Izráel halálának napjai, és hívatá az ő fiát Józsefet, s monda néki: Ha én te előtted kedves vagyok, kérlek tedd a kezedet tomporom alá, és légy hozzám szeretettel és hűséggel: Kérlek ne temess el engem Égyiptomban.

30. Midőn elaluszom az én atyáimmal, vígy ki engem Égyiptomból és temess el az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint cselekszem.

31. És monda: Esküdjél meg nékem! és megesküvék néki. És leborula Izráel az ágy fejére.

48.rész

1. És lőn ezek után, megmondák Józsefnek: Ímé a te atyád beteg; és elvivé magával az ő két fiát Manassét és Efraimot.

2. És tudtára adák Jákóbnak, mondván: Ímé a te fiad József hozzád jó; és összeszedé erejét Izráel, s felüle az ágyon.

3. És monda Jákób Józsefnek: A mindenható Isten megjelenék nékem Lúzbán, a Kanaán földén, és megálda engem.

4. És monda nékem: Ímé én megszaporítlak és megsokasítlak és népek sokaságává teszek téged, s ezt a földet te utánad a te magodnak adom örök birtokul.

5. Most tehát a te két fiad, a kik néked Égyiptom földén annakelőtte születtek, hogy én hozzád jöttem vala Égyiptomba, az enyéim; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és Simeon, az enyéim lesznek.

6. Ama szülötteid pedig, kiket ő utánok nemzettél, tiéid lesznek, és az ő bátyjaik nevéből neveztesse az ő örökségökben.

7. Mert mikor Mésopotámiából jövék, meghala mellettem Rákhel Kanaán földén az úton, mikor még egy dűlőföldre valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz Bethlehembe) vezető úton.

8. És meglátá Izráel a József fiait és monda: Kicsodák ezek?

9. József pedig monda az ő atyjának: Az én fiaim, kiket Isten itt adott nékem. És monda: Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam meg.

10. Mert Izráelnek szemei meghomályosodának a vénség miatt, és nem láthat vala. Közel vivé tehát őket hozzá, ő pedig megcsókolgatá és megölelgeté őket.

11. És monda Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy orczádat megláthassam, és íme az Isten megengedte látnom magodat is.

12. Akkor kivevé József azokat az ő atyjának térdei közül, és leborula arczczal a földre.

13. És fogá József mindkettejüket, Efraimot jobbkezevel Izráel balkeze felől; Manassét pedig balkezevel Izráelnek jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá.
14. Izráel pedig kinyújtá az ő jobbkezét és rátevé Efraim fejére, pedig ő a kisebbik vala, az ő balkezét pedig Manasse fejére. Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manasse vala.
15. És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, a kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind e napig:
16. Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön.
17. Látván pedig József, hogy az ő atyja jobbkezét Efraim fejére tevé, nem tetszék néki, és megfogá atyja kezét, hogy Efraim fejről Manasse fejére tegye át.
18. És monda József az ő atyjának: Nem úgy atyám; mert ez az elsőszülött, ennek fejére tedd jobb kezedet.
19. Nem akará pedig az atyja és monda: Tudom fiam, tudom, ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek sokaságává lesz.
20. És megáldá őket azon a napon, mondván: Ha áld, téged említsen Izráel, mondván: Az Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét. És Efraimot eleibe tevé Manassénak.
21. És mondá Izráel Józsefnek: Ímé én meghalok, de az Isten veletek lesz és vissza visz titeket a ti atyáitok földére.
22. Én pedig adok néked egy osztályrészt a te atyádfiainak része felett, melyet az Emoreustól vettem fegyveremmel és kézívemmel.

49.rész

1. És szólítá Jákób az ő fiait, és monda: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok következik a messze jövőben.
2. Gyűljetek össze s hallgassatok Jákóbnak fiai! hallgassatok Izráelre, a ti atyátokra.
3. Rúben, te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsengeje, első a méltóságban, első a hatalomban.
4. Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első, mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted! Nyoszolyámba lépett ő.
5. Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei az ő fegyverök.
6. Tanácsukban ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem, mert haragjokban férfit öltek, s kedvök telve inát szegték az ökörnek.
7. Átkozott haragjok, mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom őket Jákóbban, és elszélesztem Izráelben.
8. Júda! téged magasztalnak atyádfiai, kezed ellenségeidnek nyakán lesz s meghajolnak előtted atyáidnak fiai.
9. Oroszlánkölvyök Júda; zsákmányt ejtvén, felmentél, fiam! Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán, és mint nőtény oroszlán; ki veri őt fel?
10. Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálcza térdei közül; míg eljő Siló, és a népek néki engednek.
11. Szőlőtőhöz köti szamarát, és nemes venyigéhez samara vemhét, ruháját borban mossa, felöltőjét a szőlő vérében.
12. Bortól veresek szemei, tejtől fehérek fogai.
13. Zebulon a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s határának széle Czídonig ér.
14. Izsakhár erős csontú samár, a karámok közt heverész.

15. S látja, hogy jó a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja hátát, s robotoló szolgává lesz.
16. Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetsége.
17. Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik.
18. Szabadításodra várok Uram!
19. Gád! had háborgatja; majd ő hág annak sarkába.
20. Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét szolgáltat.
21. Nafthali, gyors lábú szarvas, az ő beszéde kedves.
22. Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat.
23. Keserítik, lövöldözik és üldözik a nyilazók:
24. De mereven marad kézive, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától.
25. Atyád Istenétől, a ki segéljen; a mindenhatótól, a ki megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alatt terül, az emlék és anyaméh áldásaival.
26. Atyád áldásai meghaladják az ő hegyek áldásait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József fejére, a testvérek közül kiválasztatottnak koponyájára.
27. Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt eszik, este pedig zsákmányt oszt.
28. Mind ezek Izráel nemzetségei, tizenketten, és ez az a mit mondott nékik az ő atyjok, mikor őket megáldá; mindeniket tulajdon áldásával áldá meg.
29. És parancsola nékik és monda: Én az én népemhez takarítottam, temesetek engem az én atyáimhoz, ama barlangba, mely a Khitteus Efron mezején van.
30. Abba a barlangba, mely Kanaán földén Mamré átellenében Makpelahnak mezején van, melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Khitteus Efrontól, temetésre való örökségül.
31. Oda temették el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét; oda temették Izsákot és Rebekát az ő feleségét; s oda temettem el Leát is.
32. Szerzemény e mező és a barlang, mely abban van, a Khéth fiaiától.
33. És elvégezé Jákób a mit fiainak parancsolt és fölszedé lábait az ágyra, és kimúlék és az ő népéhez takarították.

50.rész

1. József pedig az ő atya orczájára borúla és siránkozik felette és csókolgatá őt.
2. És megparancsolá József az ő szolgálóinak, az orvosoknak, hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozák az orvosok Izráelt.
3. Mikor negyven nap eltelék, mert akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták őt az Égyiptombeliek hetven napig.
4. És elmúlának az ő siratásának napjai, és szóla József a Faraó házanépéhez, mondván: Ha kedves vagyok előttem, szóljatok kérlek a Faraónak, mondván:
5. Az én atyám engem megesketett, mondván: Ímé én meghalok; az én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak, oda temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek el, és temessem el az én atyámat, azután visszatérek.
6. És monda a Faraó: Eredj el és temesd el a te atyádat, a mint megesketett téged.
7. Elméne azért József, hogy az ő atyját eltemesse, és vele együtt felmenének mind a Faraó szolgálói, az ő házának vénei és Égyiptom földének minden vénei.
8. Józsefnek is egész háznépe; és az ő bátyjai, és az ő atyjának háznépe; csak gyermekeiket, juhaikat

és barmaikat hagyták a Gósen földén.

9. Felmenének annakfelette ő vele szekerek is és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala.

10. Mikor eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van, nagy és keserves sírással sírának ott. József pedig hét napig gyászolá az ő atyját.

11. És láták az ország lakosai, a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és mondának: Keserves gyásza ez az Égyiptombelieknek. Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely a Jordánon túl van.

12. Aképen cselekedének azért Jákóbbal az ő fiai, a miképen megparancsolta vala nékik.

13. Elvívék ugyanis őt az ő fiai Kanaán földére és eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrénak átellenében.

14. És visszatére József Égyiptomba, ő, és az ő atyjafiai, és mind azok, kik vele fölmentek vala az ő atyjának temetésére, minekutána eltemette az ő atyját.

15. A mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt, ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József, és visszaadja nekünk mindazt a gonoszt, a mit rajta elkövettünk.

16. Izenetet küldének azért Józsefhez, mondván: A te atyád megparancsolta nekünk az ő holta előtt, mondván:

17. Így szóljatok Józsefhez: Kérünk téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnökét, mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák néki.

18. Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és leborulának előtte és mondának: Ímé mi a te szolgálid vagyunk.

19. József pedig monda: Ne féljetek: avagy Isten gyanánt vagyok-é én?

20. Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy cselekedjék úgy a mint ma, hogy sok nép életét megtartsa.

21. Most annakokáért ne féljetek: Eltartalak én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvigasztalá őket és szívökre beszéle.

22. József pedig Égyiptomban lakozék; mind ő, mind az ő atyjának házanépe. És éle József száz tíz esztendeig.

23. És látá József Efraimtól harmad ízben való fiait. Manasse fiának Mákhirnak is születtek József térdén gyermekei.

24. És monda József az ő testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonyly meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.

25. És megesketé József Izráel fiait, mondván: Mikor az Isten titeket bizonyly meglátogat, vigyétek fel innen az én tetemeimet magatokkal.

26. És meghala József száz tíz esztendőös korában, és bebalzsamozák, és koporsóba tevék Égyiptomban.